LABDARÚG

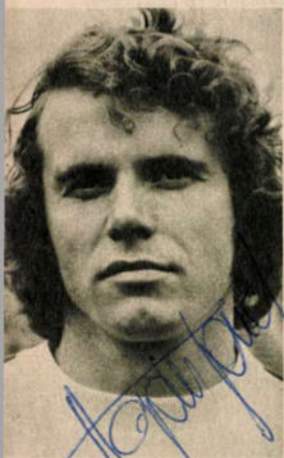
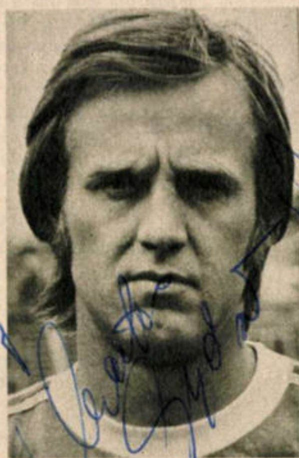
ÁRA: 4 FORINT. 1976. JÚNIUS. XXII. ÉV

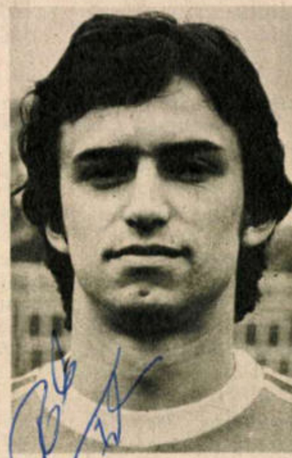

1975—76, BAJNOK:
FERENCVÁROS

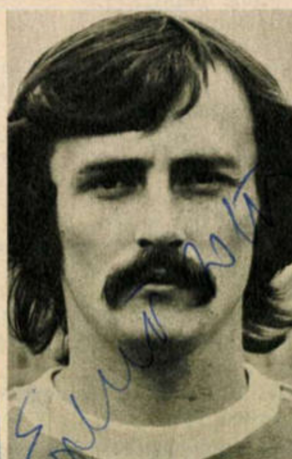
Bálint, csapatkapitány

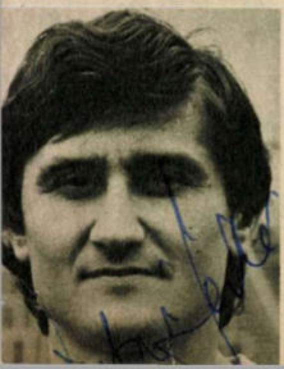

Balról: Hajdú, Martos, Megyesi, Rab, Vépi

Balról: Mucha, Ebedli, Branikovits, Engelbrecht, Juhász

Balról: Pusztai, Kelemen, Nyilasi, Szabó, Magyar (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

Jó utat járunk!

A két ősi vetélytárs jubileumi mérkőzése szívdobogtató esemény volt, s bizonyára nemcsak a zöld gyep harcosaiban kavart fel emlékeket, hanem a vezetőkben, a nézőkben, s az események krónikásaiban is. Amikor megláttam a játékoskijáróban a derék harcost, Bozsik Jóskát, felelevenedett előttem a Práter pokla, amelyet több mint negyed évszázaddal ezelőtt együtt jártunk meg. Én akkor életemben először tudósítottam külföldről válogatott mérkőzést. Cucu pedig gazdag pályafutásának elejét járta. A 93. osztrák—magyar találkozó napjának délelőttjén, a festőien szép Várkertben sétálgattunk. Tizet ütött a Rathaus órája, amikor Sebes Gusztáv, az akkori szövetségi kapitány hívogatóan intett, hogy telepedjünk le az árnyas fák alá. És amikor ez megtörtént, beszélni kezdett. Taktikai értekezletet tartott. Ha akkoriban tudtuk volna, hogy mi vár ránk délután, keserű szájízzel bandukoltunk volna kifelé a Várkertből. De fülig ért volna a szánk örömünkben, ha azt is megsúgta volna valaki, hogy a későbbi években diadalútját járja majd a magyar válogatott, s az aranycsapat meghódítja az egész világot. De ne beszéljünk rébuszokban.

A Práterban, izgalmas csatában 3:3-ig álltuk a harcot. Dienst góljára Kocsis, Deckerére pedig Puskás még válaszolt, az ördöngős apróтermetű Aurednik góljára pedig a nyurga Szilágyi adott csattanós választ. De aztán ellőttük a puskaporunkat... Újra jött a rafinált Decker, aztán a szélvészgyors, nagytestű Melchior és a sokat bizonytalankodó Henni, nem tudta útját állni a lövéseknek. Akkor, 1950. május 14-én 5:3-ra kikaptunk, de utána több mint négy éven át,

harminckét mérkőzésen

keresztül nem találtunk legyőzőre, míg el nem jött Bern, a VB döntője, ahol az NSZK válogatottja elpáholt bennünket. Dehát ennek a történetét már az iskolás gyerekek is tudják.

A fényes korszakra emlékeztem, amikor megláttam Cucut, s arra gondoltam: vajon mikor lesz ismét hasonló erejű, tudású válogatottunk? Dehát nem sokáig maradt idő a töprengésre — különben is mi értelme a régmúlt dolgain sopánkodni — mert lekötötte figyelmem a ceremónia, az a nagyszerű ünnepség, amely bizonyára mindenkiből felemelő érzést váltott ki.

Tisztelettel emlékeztünk azokra, akik 1902-ben először találkoztak a zöld gyepen, s a későbbi osztrák—magyar találkozók hőseire is. Azokra, akiknek köszönhetjük gazdag hagyományainkat, akik sokat tettek azért, hogy a labdarúgás egyre népszerűbb legyen a környező országokban, egész Európában.

És izgatottan vártam, hogy mire lesznek képesek a maiak, hiszen most mindkét ország labdarúgása és válogatottja új utat jár, s nagy erőfeszítéseket tesz azért, hogy kilábaljon a bajból, s ott legyen az argentínai VB-n. Vajon kinek sikerül majd jobban? Nos, ezt most még nem tudjuk, de azt igen, hogy mi

előbbre tartunk

mint osztrák barátaink. Ezt nem elsősorban a 2:0-ás eredményből állapítjuk meg, hanem sokkal inkább a játék képéből.

Senekowitsch csapata, harcos, lelkes és kemény volt mint a kőszikla. De mi sem adtuk alább. Igaz, mi finomabban, kulturáltabban játszottunk, de álltuk a harcot keménységben is, küzdőképességben, állóképességben és játéktudásban pedig felülmúltuk ellenfeleinket. És ezt a piros-fehér süveges, kedélyes osztrák szurkolók is elismerték. Egyikük-másikuk, a belső zsebből előkotorászott lapos üvegből, még áldomást is kortyolt rá.

Ebben az ünnepi hangulatban, nem volt olyan látványos a játék, mint ahogy reméltük, de a győzelem viszont a vártnál könnyebben született meg, mert a magyar csapat ezúttal is csillogtatta azokat az erényeit, amely az utóbbi félév sikereihez segítették az A- és az utánpótlás válogatottat. És ez nem más, mint az

egészséges támadó szellemű

játékfelfogás, a lángoló lelkesedés, a győzelembe vetett hit, a jó fizikai képességek.

Mi diktáltuk a tempót, a karmesteri pálcát egy pillanatra sem engedtük át az ellenfélnek. Az 1:0 után is éppúgy rohamoztunk, mint az első gól előtt. Szerencsére a kényelmeskedés, az óvatoskodás, a túlzott védekezés időszakát lassan már magunk mögött tudjuk. Azt pedig már mindenki természetesnek véli, hogy ez a fiatal csapatunk eleget tesz annak az alapvető követelménynek: szív nélkül soha nem lehet játszani! Rohanni, küzdeni, futni kell — végig! — És a mieink lerohanták az osztrákokat, döntő fölényt harcoltak ki, vergődésre kényszerítették ellenfelüket. Ez a csapat győzelemre játszik, nem elégszik meg döntetlennel, mert

van hite,

nem félve, remegő lábakkal, hanem önbizalommal küzd. Senekowitsch, az osztrák szövetségi kapitány a mérkőzés után nem győzte hajtogatni, hogy a Népstadionban a 0:2 nem szégyellni való. És ez azt jelenti, hogy az új magyar válogatottnak jelentősen gyarapodott a tekintélye.

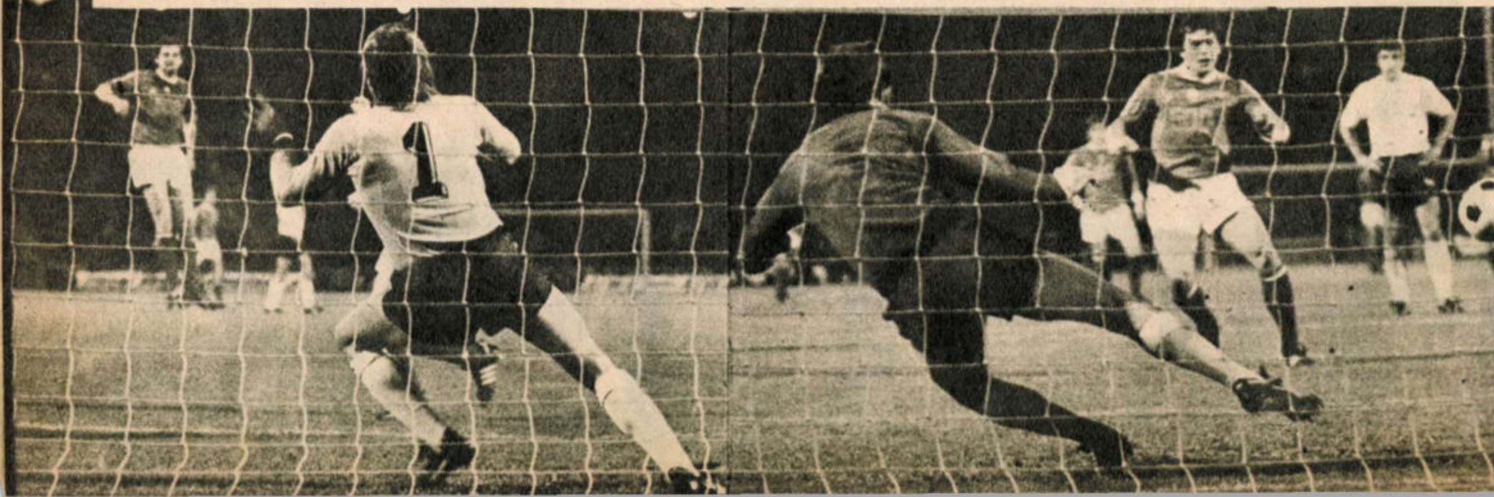
Mindnyájunk örömére.

Ez a 2:0-ás mérkőzés azt is bizonyította, hogy a VB-selejtezőkre való felkészülés, pontosabban csapatszervezés biztató stádiumban van.

A lényeg: jó utat járunk. Csak le ne térjünk róla.

Németh Gyula

A két gól. A baloldalin Bálint felugrással jelzi, hogy Magyar fejese hálóba jutott. Jobboldalt Váradi belövi a 11-est (Erdősi Ágnes felv.)

Így látták az edzők

Befejeződött az 1975—76-os bajnoki év. A csapatok edzői egy év alatt igen sokszor felmérték együttesük képességét, játékát, kialakult bennük mindaz, amit most a befejezéskor mondhatnak. Lapunk kérdésekkel fordult hozzájuk. Mindannyian jól megfontoltan válaszoltak, s mindaz amit elmondtak bizonyára bővebben szerepel majd az egész évi jelentésükben. Mi öt kérdést tettünk fel:

1. Milyennek értékeli az 1975—76-os bajnoki évet?

2. Játékosai közül kit tesz a képzeletbeli dobogóra, az 1—3. helyre, esetleg indokolással?

3. Kit ajánl játékosai közül a különböző válogatott keretekbe, a szövetségi kapitányok bizalmába?

4. Hol és miben kell erősödnie csapatának az 1976—77-es bajnoki évre? Milyen posztokra kellenek esetleg erősítések?

5. Miben látja az év „szenteciáját", hol volt egy-egy fordulópont a bajnokság során?

Tegyük hozzá: a válaszokat nem az 1975—76. évi végső sorrendjében adjuk, de megemlítjük, hogy végeredményben ez a sorrend alakult ki:

Bajnok: Ferencváros 46 pont, 2. Videoton 44, 3. Újpesti Dózsa 42, 4. Bp. Honvéd 36, 5. Vasas 34, 6. MTK-VM 29, 7. Haladás 29, 8. Salgótarján 28, 9. Tatabánya 28, 10. Zalaegerszeg 27, 11. Rába ETO 25, 12. Csepel 25, 13. Kaposvár 24, 14. Diósgyőr 24, 15. Békéscsaba 24, 16. Szeged 15 pont.

Dalnoki Jenő (Ferencváros):

— Igazán nem lehet panaszra okom. A bajnoki esztendőnek sok céllal vágtunk neki, többek között azzal: szerepeljünk jól a bajnokságban, a kupaküzdelmekben, tehát az MNK-ban és a Felszabadulási Kupában, tovább fejlődjék csapatunk, s a játékosaink, egy-két tehetséges fiatal is kapjon lehetőséget a szereplésre. Terveinket, célkitűzéseinket teljesítettük! Ráadásul a legtöbb válogatott játékost mi adtuk, volt olyan találkozó, hogy hét játékosunk szerepelt a nemzeti tizenegyben, de a legkevesebb az három volt. Az utánpótlás Európa-bajnokság döntőjébe bejutott válogatottba hat játékost adtunk... Egy szó mint száz, mi sokat tettünk azért, hogy labdarúgásunk kimozduljon a holtpontról. Sikeres évet zártunk!

— Martos, Bálint, Mucha a sorrendem. Lehet, hogy meglepő, de indokolni tudom. Martos volt a legkiegyensúlyozottabb játékos, minden mérkőzésen megbízhatóan, jól játszott, emellett az edzéseken a legszorgalmasabbak közé tartozott, s mint magánember is a példakép. Bálint és Mucha hasonló erényekkel rendelkezik, s a három játékos között minimális a különbség. Bálint „ezüstérmének" magyarázata: harcosan küzdött, fontos gólokat szerzett. Mucha küzdőszelleme példás volt, s jól játszott.

— Akkor sorolom... Az A-válogatottba ajánlanám — bár nincs rá szükség, hiszen ott szerepeltek és szerepelnek — Bálintot, Rabot, Nyilasit, Ebedlit, Pusztait, Szabót, Magyart. Mellettük még Martost, Muchát és Megyesit. Az utánpótlás válogatottba egy-két játékos kivételével ugyanezt a névsort tudom elmondani, Kelemennel kiegészítve.

— Van mit tennünk. A sok-sok mérkőzés miatt, alig jutott idő arra, hogy dolgos hétköznapjaink is legyenek. Pedig szükség volt rá, s szükség van rá! Terveim között szerepel, hogy a mi védelmünk is megtanulja a lestaktika alkalmazását, azt, amelyet az SW Innsbruck alkalmazott sikerrel ellenünk a Közép-Európa Kupa mérkőzésen, az Üllői úton. Gyakoroltuk, beidegződni nem tudtuk, mert mindig hiányzott egy vagy két ember a védelemből, s az ilyen egyszerre való kirohanásnál még egymás gondolatát is ismernie kell a játékosoknak. Emellett a középpályás játékunkat is javítanunk kell, s speciális gyakorlatok végzése ehhez kötelező. A támadójátékunk is javításra szorul, legfontosabb tennivalóink: a helyzetkihasználás fokozása. De be kell idegzenünk jobban a szárnyjátékot és még sok mindent... Ezt pedig csak az edzéseken lehet, sok-sok gyakorlással. Nemcsak szakmai változások szükségesek egyébként, hanem kell a vérfrissítés is, mert önerőből mindent nem lehet megoldani. A hazai és a nemzetközi porondon is nagy terhet viselünk, gyakran előfordulnak sérülések, eltiltások, így kellene két-három olyan játékos, egy kapus, egy középpályás és egy hátvéd, aki azonnal beilleszthető az együttesbe, bármelyik pillanatban. Remélem, hogy az átigazolás időszakában az MLSZ is hozzájárul ahhoz, hogy terveink valóra váljanak.

— Örülök, hogy mi ferencvárosiak sokat tettünk azért, hogy ez a népszerű sportág a felemelkedés útjára lépjen. A kezdeti lépéseken, sikereken túljutottunk, ez tovább ösztönöz arra, hogy még többet, s még eredményesebben dolgozzunk, örömet szerezve mindazoknak, akik a labdarúgás szerelmesei.

FERENCVÁROS. Áll balról: Martos, Juhász, Bálint, Rab, Hajdú, Megyesi; guggol: Szabó, Ebedli, Kelemen, Takács, Mucha (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

Várhidi Pál (Újpesti Dózsa):

— Nehéz év volt, sok kudarccal, csalódással, keserűséggel, de a végén egy kis reménnyel, sőt örömmel is. A szakosztályban történt események — két játékosunk távozása, a sok sérülés, az idősebbek formahanyatlása — erősen megviselték a csapatot, olyannyira, hogy volt időszak, amikor az Újpesti Dózsát még az első három hely egyikére sem tartották jónak. Új játékosok épültek be a csapatba, átalakult az együttes játékstílusa, s ez nem járhatott látványos eredményekkel együtt. Ennek ellenére a hanyatlás, a visszaesés közel sem követelt annyi időt, mint vártuk, pedig az törvényszerű lett volna. Tavaszra már stabilizálódott a helyzet, az új posztra került játékosok megszokták feladatukat, akik hullámvölgyben voltak egycsapásra formába lendültek, jöttek az eredmények is, s végül tulajdonképpeni célunkat szinte gond nélkül teljesítettük.

— A játékosrangsorom élére Dunai III-at állítom, ő végig egyenletes, jó, időnként kiemelkedő teljesítményt nyújtott új posztján, a középhátvéd helyén. Második helyen a fiatal Töröcsiket említem, aki az utóbbi időben nagyot fejlődött, kezdi beváltani tehetségéhez fűzött reményeinket, sőt egy-egy találkozón klasszis szinten futballozott. A harmadik helyre három játékosom is van: Fazekas, Tóth József és Tóth András. Ők felváltva a bajnokság egy-egy szakaszában nyújtottak átlagon felüli teljesítményt.

— Szakmai szempontból tovább kell formálnunk az új Dózsa-stílust, s mihamarább vissza kell szereznünk régi rangunkat úgy a bajnokságban, mint a nemzetközi mezőnyben is. Erősítésre a védelmünknek nagy szüksége van, számszerűen is kevesen vagyunk. Két olyan védőre feltétlenül szükségünk van, akik azonnal a csapatba állíthatók, univerzális játékosok, a hátvédsor bármelyik posztján használhatók. A pálya közepén nincs problémánk, a meglevő játékosokkal nagy a kombinációs lehetőség, úgy, hogy bármilyen elképzelést valóra tudunk váltani. Égető

Kovács Ferenc (Videoton):

(Kovács Ferenc a bajnoki rajt előtt a 3—5. hely megszerzését helyezte kilátásba, a jobb teljesítményt csak annak kikötése mellett ígérte, ha „minden összejön"...)

— Számomra a legnagyobb feladat a védelem megerősítése volt, hiszen a korábbi bajnokságokban nagyon sok gólt kaptunk, a legutóbbiban például negyvennél is többet! Mindenekelőtt a hátsó vonal közepét kellett megkeresnem, s azt hiszem Baranyinál jobb embert nem is találhattam volna középhátvédnek. Ez a fiatal, sokoldalú játékos Garamvölgyinél, Nagy III-nál és Kovács Józsefnél is jobban látta el a felelősségteljes feladatot.

— Azt, hogy az idén jött ki a lépés, három dolognak köszönhetjük: 1. kevesebb volt a sérülés, mint korábban; 2. a szerencsével sem álltunk hadilábon; 3. a csapat szinte minden mérkőzésen kijátszotta azt, ami benne van.

(Baranyi szép dicséretet kapott. Mellette ki számított még a Vidi legjobbjai közé?)

— Nem nehéz a választás a számomra: Karsai szinte végig remekelt, s nagyon hasznos volt Nagy II is. Hadd tegyek ehhez még annyit, hogy szerencsére a többi játékosnak holtversenyben nyugodtan kiadhatom a negyedik helyet, hiszen senki sem lógott ki a csapatból, ki-ki a maga helyén jól oldotta meg a mindenkori taktikai feladatot.

— Nagy lehetőségek állnak a játékosaim előtt, és én továbbra is olyan becsületes edzésmunkát és akarást várok, mint amilyet eddig láttam tőlük. Az őszi válogatott találkozókra az én véleményem szerint Végh, Jankovics, Kuti, Májer és Csongrádi meghívást kaphat az utánpótlás együttes összecsapásaira, Nagy III, Kovács László és Kovács József, va-

Lakat Károly dr. (Bp. Honvéd):

— A tavalyi jó szereplés után előrelépést vártam az 1975—76-os idényben a csapattól. A Bajnokok Tornája után abban biztunk, hogy újabb jó szakasz következik. A Kozma sérülése után átalakított Honvéd ősszel 20 pontot szerzett. Tavasszal jól rajtoltunk, hat mérkőzésen 9 pontot gyűjtöttünk. A fordulópontot a Csepel elleni vereség jelentette, utána Kispesten kiestünk az MNK-ból. Lényegében négy nap alatt minden esélyünk elúszott a jó szereplésre. A csapat hosszú ideig nem talált magára. Erre nincsen mentség! Ami pozitívum: Gujdár, Pintér, Lukács és Weimper válogatott volt tavasszal. Örülünk, hogy hozzá tudtunk járulni a válogatott együttesek sikeres szerepléséhez.

— Szűcs, Pintér, Weimper a sorrend nálam. Szűcs a szorgalmáért, Pintér a küzdőképességéért, Weimper pedig időleges eredményességéért került a többiek elé.

— Teljes mértékben egyetértek a válogatással. Azok, akik élvezik a kapitány bizalmát az A- és az utánpótlás csapatban megállták a helyüket. Az ifjúsági csapatba Gyimesi és Bársony mellett Czaunert és Nyitrait ajánlom a válogatók figyelmébe.

— Ősztől sok tekintetben előbbre kell lépnie a Honvédnak. A védelmet stabilabbá kívánjuk tenni. Kocsis István még mindig nem érzi otthonosan magát a védelmünkben. De talán az a legnagyobb hiba, hogy igazi emberfogó hátvédünk nincs. Másodszor: gólerősebbé kellene tenni a középpályás sort. Pálnak és Pintérnek a kapura nagyobb veszélyt kellene jelentenie. Harmadszor: gyorsítani kívánjuk a csapatjátékot. Negyedszer: bár képzett szélsőink vannak, az a baj velük, hogy befelé húzódnak, s ezzel még a második hullámban érkezőket is akadályozzák. Ötödször: ki

szükségünk egyelőre csatárokra sincs, bárha fiatal, a jövő szempontjából számításba vehető gólerős játékost találnánk, azonnal leigazolnánk. A következő bajnoki évtől a csapat átszervezésének teljes befejeződését és a nagy előrelépést várom!

— Az A-válogatottba Rothermelt, Tóth Andrást, Feketét és Fazekast ajánlom, mellettük azonban szóba jöhet Kolár is. Az utánpótlás keretnek tagja lehet Törőcsik, Bíró és Sarlós.

— A bajnoki esztendő elején azt nyilatkoztam, hogy az erők rendkívül kiegyenlítődtek, a bajnokságban ugyanolyan nehéz dolog lesz harmadiknak lenni, mint elsőnek. Számításaim minden tekintetben beváltak, a Videoton és a Ferencváros feljavulása, előrelépése új színt hozott, soha ennyi bajnokjelöltje nem volt a mezőnynek. Mindez erős színvonalemelkedéssel is járt.

ÚJPESTI DÓZSA. Áll, balról: Juhász, Kellner, Kolár, Horváth II, Sarlós, Borbély, Dunai III, Dunai II, Tóth J., Szigethi, guggol: Rothermel, Fazekas, Törőcsik, Bíró, Bene, Fekete, Tóth A., Zámbó, Nagy L. (MTI Foto)

lamint Májer, Csongrádi, Tieber és Nagy II, az A-válogatottban is számításba jöhet. Ha ennek az elképzelésnek már a 75 százaléka is teljesül, nagyon büszkék lehetünk...

— Cél, hogy a játékosok mozgás közben is jól végezzék el a technikai gyakorlatokat, jobban alkalmazzák az emberfogást, ne tartsanak az ütközéstől, amely a labda megszerzésének egyre gyakoribb módja. A csapat taktikai érettsége már megfelelő, most következhet a „finomítás".

— A bajnokság legemlékezetesebb momentuma az Újpest bravúros, 8:3-as győzelme a Ferencváros ellen, ami pedig a versenyfutást illeti, az tetszett a legjobban, hogy az aranyéremért a szó szoros értelmében drámai küzdelem alakult ki.

VIDEOTON. Áll, balról: Nagy III, Kovács J., Karsai, Geramvölgyi, Burka, Baranyi, Végh, Nagy II, Hartyáni, Wollek; guggol: Csongrádi, Jankovics, Májer, Szabó I., Kovács L., Bruder, Szalmásy, Fejes, Czeczeli (Kovács János felvétele)

kell iktatnunk a szeszélyességet a Honvéd játékából. Vannak mérkőzések, amikor 2—3 gólt rúgnak a csatárok, utána képtelenek az ellenfelek kapujába találni. Kozma mellé feltétlenül meg kellene találni azt a társat, akivel jól együtt tud játszani. A tavaszi idényben úgy láttam, hogy a Kozma—Weimper kettős nem úgy érti meg egymást, ahogyan elvárható lett volna.

— Mindig tudtam, hogy az edzőség nem könnyű dolog. Ebben az idényben erről újra meggyőződhettem. Ha jól megy a csapatnak, akkor a dicsőséget sokfelé kell osztani. Kudarc esetén viszont magára marad az ember. Helenio Herrerának van egy nagyon is élő, húsbavágó mondása: „mindig győzni kell, mert abban az esetben nem kell megmagyarázni a játékot és az eredményt".

BP. HONVÉD. Áll, balról: Szűcs, Kocsis I., Lukács, Pál, Lakat Károly dr. vezető edző, Kelemen, Rapcsák, Páncsics, Kálcsics Ferenc gyúró; guggol: Máté, Fehérvári, Pintér, Weimper, Kocsis L., Morgós, Gujdár (Apostol Péter felv.)

Mathesz Imre (Kaposvári Rákóczi):

— Ősszel úgy szerepelt a Kaposvár, hogy sokan azt gondolták: minden rendben van. Sajnos, ez még NB III-as „szisztéma" volt. Ezt elhitte a játékosok nagy része is. Akkor minden sikerült. Tavasszal viszont minden az ellenkezőjére fordult nálunk. Néhányan nagy mellényben jártak, aztán hirtelen pánikba estek és akkor sem sikerült pontot szerezni, amikor nekünk állt egy-egy mérkőzés. Ez a „fent és lent" határozta meg egész szereplésünket az NB I-ben. Ilyen végletek között azt hiszem kevés csapat volt még az első vonalban. Hogy milyen volt a mi helyzetünk a bajnokságban, erre hadd mondjak néhány példát. Egyszerűen nem tudtuk betölteni a labdarúgó keretünk státuszát. Csupán 23—24 olyan játékosunk volt, aki megüti nagyjából a szintet. Nem véletlen például, hogy a tartalékcsapat ilyen helyezést ért el, s hogy ifjúsági szinten sem tudtunk számottevő eredményt felmutatni. Hogy miért jutottunk ide? Egyszerűen nem tudtuk követni azt a gyors tempót, amit saját magunknak diktáltunk! Minden évben egy osztálylyal feljebb kerültünk. Az NB I-be például az utolsó pillanatban jutottunk be. Nem volt időnk, hogy megteremtsük a személyi és a tárgyi feltételeket. Erősíteni nem volt módunkban. Tulajdonképpen csak a veterán Rapp, továbbá az NB I-et megjárt Kovács Ferenc és Turai játszott nálunk. A többiek? Velünk jöttek az NB III-ból. Éveket ugrottunk, megfelelő háttér nélkül! És ez a mi hibánkból visszaütött.

— A névsor hamar összeállt. Jellemző, hogy valamennyien védők. Ágfalvi az első a rangsorban, őt Márton követi, s a bronzérmet én Hegedűsnek adom. A többiek? Jó ősz után nem tudtak ismételni.

— Az A-válogatottba senkit sem ajánlhatok — sajnos. Az utánpótlásba már van jelöltem. Hegedűs kapus, továbbá Burcsa és Varga, ha hosszú távon újra bizonyítani tud, akkor képes lehet arra, hogy oda kerülhessen a keretbe. Ifiszinten, s ez egyben jellemzi is jövőnket egyetlen olyan labdarúgónk sincs, akivel számolhatna UEFA csapatunk.

— A Kaposvárnak rengeteg tanulnivalója van. Erőnlétben, technikai és taktikai téren, s ami ezzel jár, csapatjátékban még keveset tudunk.

Sárosi László (Haladás):

— Az idény kezdetekor a tizedik hely megszerzését tűztük ki célul, felmérve az NB I csapatainak játékerejét és saját képességeinket. Az, hogy a tervet magasan túlteljesítettük, elsősorban a követelményrendszerben leírtak becsületes elvégzésének, a kitűnő közösségi szellemnek és a tehetséges fiatalok beérésének, tapasztalatszerzésének köszönhetjük. Sokat számított, hogy részt vehettünk a KEK-ben, így játékosaink tapasztalhatták, hogy a lelkiismeretes felkészülés meghozza az eredményt nemzetközi szinten is. Ezt annak ellenére nyugodt szívvel állíthatom, hogy — sajnos — korán kiestünk. Őszintén meg kell mondanom azt is, hogy a bajnokságban elért helyezésünk nem áll egyenes arányban az NB I és a csapat valódi erőviszonyaival.

— A játékosok rangsorának megállapításakor az első helyezett eldöntése nem okoz gondot. Kereki Zoltán nemcsak nálunk, hanem a magyar válogatottban is bizonyította: egyike a fiatal tehetségek legjobbjainak. Kereki mögé második helyre az immár veteránnak számító Halmosit teszem, aki példás küzdőszellemével, klubszeretetével, munkabírásával a nagyszerű eredmény egyik főrészese. A harmadik hely betöltése egy kis gondot okoz, ide különben Farkast teszem.

— Itt bizony rövidke gondolkodási időt kérek. No, Kerekit nyugodt szívvel ajánlhatom a nagyválogatottba. Talán nem kell indokolnom, miért. Ha a jövő héten a 23 éven aluliak csapatának válogatott mérkőzést kellene játszania, Kovács Lacit, fiatal hátvédünket mindenképpen ajánlanám. Fejlődőképes, lelkiismeretes, tehetséges labdarúgó, jó szellemű fiatalember. És ha a 21 évesek csapatának is játszania kellene valamilyen válogatott mérkőzést, akkor Kiss Gyurit is javasolnám, hiszen tavaszszal a csapat legjobbjai közé tartozott.

— Hogy miben kellene javulnunk, erősödnünk? Hát bizony erről elég sokat cseveghetnénk. Úgy érzem, erőnlétben, állóképességben sokat fejlődtünk, taktikailag azonban to-

Kontha Károly (Szegedi EOL):

— Nem könnyű a válasz, mégpedig azért, mert ősszel nem én voltam — mint ismeretes — az edző. Betegségem után csak decemberben kapcsolódtam be a munkába.

— Nagy reményekkel vágtunk neki a tavasznak, hiszen jól sikerült a felkészülésünk, erre a legjobb bizonyíték az volt, hogy kitűnően szerepeltünk a mezei futóversenyen. Az erőállapot kifogástalansága mellett még az is bizakodásra adott okot, hogy az előkészületi találkozókon jól játszottak a fiúk.

— Azután jött a bajnokság, s bekövetkezett az, amire nem számítottunk. Hazai környezetben jóformán semmi sem sikerült, különösen az SBTC ellen. De még mondhatnék más együtteseket is.

— Mindenesetre: a játékosok fokozatosan elvesztették önbizalmukat, s úgy eresztettek le, mint egy olyan luftballon, amelyen szabad szemmel nem is lehet látni a lyukat, mert olyan kicsi, de — mégis szivárog...

— Szereplésünkben persze közrejátszottak a sérülések is — Szalai, Vass dr. — meg sportszerűtlenségek, kiállítások.

— Összegezve: nem tudtuk teljesíteni azt, amit joggal elvártak tőlünk. Sokkal, de sokkal több van ebben a csapatban, de az önbizalomhiány mellett, rutinhiányunk is közrejátszott szereplésünkben.

— A két Nagy vezeti a rangsort, István és Antal, őket Kádár követi. Kapusunk általában jól védett, bár néha-néha ki-kihagyott, de ebben elsősorban a védők a ludasak. A fiatal Nagy Antal szívvel-lélekkel játszott, s meglepően éretten. Kádár Lajos egy-két mérkőzés kivételével jó átlagteljesítményt nyújtott.

Éppen ezért szükséges, hogy rengeteget gyakoroljunk, hogy az 1976–77-es idényben többre vigyük. A jobb szerepléshez szükségessé válik, hogy minden csapatrészünkben erősödjünk. Tartalékkapust kell igazolnunk, s két hátvédposztunkat is meg kell erősítenünk. A középpályán és a csatársorban is új arcokra, frissítésre lesz szükségünk.

— Fiatal edző vagyok. Az NB III-tól rakétasebességgel rohantunk előre. Elkapott mindenkit a hév. Talán engemet is. Egészen a tavaszi idény kezdetéig. A téli szünetben annyi jót mondtak és írtak rólunk, hogy az én hangom elveszett a zajban. Egyedül maradtam, pedig csak mértéktartóan azt mondtam: tavasszal a kiesés ellen kell küzdenünk, ha nem figyelünk oda. Rengeteget tanultam, mint edző. Sokkal jobban kell érvényesítenie az embernek saját elképzeléseit. Aki úszik az árral, nagy hibát követ el. Én megpróbáltam időben figyelmeztetni mindenkit...

KAPOSVÁR. Legfelső sor, balról: Treszler, Kanyar, Németh, Ágfalvi, Bali, Duschák, Kovács F., Kováts; középső sor: Márkus Tibor segédedző, Rapp, Nagy, Patyi, Karasz, Petrók, Hegedűs, Mathesz Imre vezető edző; guggol: Turai, Varga, Bőzsöny, Burcsa, Márton csapatkapitány, Csépán, Konrád, Hoffmann István gyúró

vább kell javulnunk. Még bátrabb és eredményesebb támadójátékra van szükség ahhoz, hogy jövőre megvédhessük valóban előkelő helyezésünket. És némi erősítésre, körültekintő, alapos szervező munkával. Elsősorban jó kapusra van szükségünk. Körülnézünk a tehetséges megyei fiatalok között is. A csatársorra is ráférne egy kis frissítés, csak úgy tudunk javulni a korszerű, gyors támadójátékban, lövőkészségben, gólképességben.

— A kaposvári, tavaszi mérkőzésünk egy régi aranymondást igazolt, azt, hogy az utolsó perc is a mérkőzéshez tartozik. Kaposvárott 1:0-ra vezettünk, s a hazaiak szorongattak. Sérülések miatt a játékvezető hosszabbított, s Halmosi a kilencvenkettedik percben, ragyogó egyéni teljesítmény végén lőtte be második gólját, amivel bebiztosította győzelmünket.

HALADÁS. Áll, balról: dr. Pruberger Emil orvos, Hegyi Oszkár technikai vezető, Farkas, Kenesei, Kovács, Horváth Á., Molnár, Laki László ügyvezető elnök, Sárosi László vezető edző, Szabó, Hauzer, Kereki, Pálinkás, Török Péter másodedző, Paragi Lajos ügyintéző; guggol: Balogh Gyula gyúró, Halmosi, Tóth J., Király, Fischer, Fodor, Kiss, Kulcsár, Dobány

SZEOL. Áll, balról: Kozma III, Zámbori, Kádár, Hágelmann, Szalai, Szeghalmi, Hangai, Nagy I., Bencze; guggol: Nagy A., Lancsa, Csillag, Birinyi, Dr. Vass, Forgács (dr. Somogyi Károlyné felv.)

— Minden csapatrészbe kellene egy-két rutinos játékos. De legjobban egy olyan középpályás, aki irányítani is tud, és befejezni is. A csatársorban mindenek előtt szélsőkre lenne szükség. Szakmailag: a jövőben az egyéni és a csapatrész foglalkozásokra több gondot kell fordítanunk. Az edzéseken olyan gyakorlatok beiktatása szükséges, amelyek nem általános képzést nyújtanak, hanem posztok szerintit.

— Csak Nagy Antalt ajánlanám az utánpótlás válogatottba, beállósnak.

— Örömöm sajnos nincs, bánatom annál több, de az olyan sok, hogy hosszú lenne sorolni és erre azt hiszem nincs hely. Éppen ezért: maradjunk ennyiben...

Illovszky Rudolf (Vasas):

— Az őszi idény befejezésekor a tizenegyedik helyen álltunk és sokan már eltemették a csapatot. Még a saját szurkolóink közül is. Én már akkor is biztos voltam benne, hogy a bajnokság végén ennél jóval előkelőbb helyen végzünk. Mire alapoztam ezt a derűlátást? Arra, hogy kétéves, rendkívül alapos és nehéz munka után újabb egy éven belül eljutunk odáig, hogy erős, egységes, ütőképes csapatunk lesz. A bajnokság végére már kialakult a stabil együttesünk, amely olykor bizony még bukdácsolt, de összességében igazolta: érdemes volt fáradnunk, sokat dolgoznunk, az előző évekénél is többet edzenünk. Az 1975—76-os bajnoki évet tehát feltétlenül pozitívan értékelem a saját szempontunkból, annak megemlítésével, hogy korántsem a mostani helyezésünk jelenti a csapat képességeinek felső határát.

— Feltétlenül Tamás Gyulát teszem a játékosrangsor élére. Hozzáállása, higgadtsága különösen a tavaszi idényben jelentett nagy pluszt. A második helyet az én értékelésemben Kántor vívta ki, elsősorban megbízható átlagteljesítményével. A harmadik helyezett megnevezésén bizony gondolkoznom kell. A legtöbbször szerepeltek közül körülbelül Zomborit, Gasst, Izsót, Törököt és Komjátit említhetem. S engedtessék meg, hogy őket itt holtversenyben soroljam fel.

— Itt van aztán a Labdarúgás harmadik kérdése. Az, hogy kiket ajánlanék e pillanatban a különböző szintű válogatott csapatokba. Hát kérem... Török Pétert, Kántor Mihályt és Gass Istvánt javasolnám az A-válogatottba. És ha a kort nem kellene nézni, akkor Tamás Gyulát is. Az utánpótlás-válogatottba pedig Kanászt és Izsót.

— Az együttes védőjátékát sikerült jelentős mértékben feljavítanunk. Hátvédeink a biztonságos védekezés mellett értenek a támadásindításhoz,

Szabó Géza (Diósgyőri VTK):

— Az őszi idényt magasan a várakozáson felül, a hatodik helyen fejeztük be. Mi már akkor tudtuk, hogy ennyi valójában talán nincs a csapatban. Hogy aztán tavasszal visszaestünk, abban objektív tényezők játszottak döntő szerepet. Borostyán, Kutasi, Fükő és Fekete sérülések, illetve betegségek miatt hosszú időre kiesett a már egységesnek mondható gárdából. Két-három játékosunk formahanyatlása — kulcsembereinkre, Oláhra és Görgeire gondolok — ugyancsak erősen befolyásolta a csapat teljesítményét. Mindennek ellenére ősszel a saját pályánkon nem kaptunk ki. Tavasszal a kiesett emberek pótlására sajnos, nemigen tudunk megfelelő helyetteseket beépíteni. Részben ezért esett vissza a támadójátékunk is. Féltucatnyi tavaszi találkozón például egyáltalán nem tudtunk gólt rúgni. Mindent egybevetve: egy-két hellyel előbb végezhettünk volna.

— Ha rangsort készítek játékosainkról, csak a védőket említhetem a legjobbak között. Veréb Gyuri, a kapusunk az első és Salamon Jóska, nagyszerű hátvédünk a második. Váradi Ottót teszem a harmadik helyre. Örvendetes dolog lenne, ha az első három között csatárt is találnék, mert ez támadójátékunk feljavulását jelentené. No, talán a legközelebbi rangsorolásnál erre is sor kerül.

— Őszinte legyek? Sem a nagyválogatottba, sem az utánpótlás válogatottba nem ajánlhatok nyugodt szívvel játékost. Néhányan elértek ugyan — az egész évi teljesítményt tekintve — egy jó átlagot, de a válogatott szinten ennél sokkal többre van szükség. Ha azonban a jövő héten a 21 évesek válogatottja pályára lépne valahol, abba Borostyánt és Fükőt bátran javasolnám. Mindkét fiú roppant ügyes, tehetséges. Ha töretlenül fejlődnek, szép jövő előtt állnak.

Szőcs János (Zalaegerszegi TE):

— A bajnokság befejeztével a hároméves terv második évét zártuk Zalaegerszegen. Erre az idényre azt terveztük, hogy lépéseket teszünk a középcsapat rang elnyerése felé. Az ősz kétségtelenül csalódást okozott nekem. Elsősorban azért, mert a tőlünk megszokott lelkesedés több játékosunkból hiányzott. Túlzottan bíztak néhányan önmagukban. Ez oda vezetett, hogy a lendület több mérkőzésen megtört. Tavasszal már jobban odafigyeltünk. Így elkerültük a nagyobb buktatókat.

— Az egyesületen belüli rangsor megállapítása nem könnyű feladat. Nekem sem ment könnyen. Végül is azt kell mondanom, hogy a képzeletbeli dobogó legmagasabb fokára Bolemányi állhat fel a ZTE-ben. Őt Mihalecz követi, a harmadik helyre pedig — gondolkodási idő után — Filó kerül. Azt hiszem szükséges, hogy röviden indokoljak is. Védelmünk, amikor a legjobb összeállításban szerepelt, nem okozott csalódást. Bolemányi jól védett. Mihalecz, beállós létére gólokat is szerzett. Filó pedig megbízhatóan látta el feladatát. Szólnom kell még Bogáti, valamint Soós teljesítményéről is. Ha egyenletesebb a formájuk, mindenképpen szóba jöhettek volna a házi rangsorban. Sajnos, „megkönnyítették" a dolgomat, mert eléggé hullámzó teljesítményt nyújtottak.

— Megmondom őszintén, nem könnyű a helyzetem. A mai ZTE-ből 1976—77-re kevés játékost tudok ajánlani különböző válogatott együttesekbe. Az A csapatba jelenleg nincsen játékosom. Az utánpótlásba talán Pétert, aki igaz, még a jövő évi UEFA Tornán is ifi lesz, úgy gondolom, elsősorban ott jöhet számításba. Bogáti, Soós, Antoni csak akkor kerülhet előtérbe, ha egyenletesebben szerepel. És itt van még Józsi György is.

— Az új bajnoki évben két dologban feltétlenül többet akarunk. Az egyik: technikailag többet kell nyújtania a ZTE-nek! Sajnos, ezen a téren nagyon sok a bepótolnivalónk. A másik: taktikailag is kevés az, amit tud a csapat. Ha jó erőnlétre rá tud-

a felfutáshoz. Ezt nyugodtan elmondhatom Törökről, Kántorról, sőt Kanászról is. Komjáti pedig beállósként is csillogtatni képes fedezet-erényeit, támadásindításait, sőt a befejezést is. Tovább kell javulnunk a középpályán és a helyzetkihasználásban. És folytatjuk a csapat összekovácsolását. Idő kellett az új csapat kialakításához, az újak — Kanász, Kovács, Izsó, Zombori — beépítéséhez, egykét labdarúgónk új szerepkörének — Müller, Gass — megszokásához.

— Számunkra az egész bajnokság érdekes történet volt, amelyből nehéz kiszakítani egy eseményt. Számomra talán mégis a Ferencváros fölött aratott 3:2-es győzelem és maga a játék jelentett igazán nagy élményt. Ilyet szeretnénk a következő bajnokságban is, minél többet.

VASAS. Áll, balról: Kántor, Hegedűs, Kanász, Török, Izsó; guggol: Zombori, Komjáti, Kovács, Gass, Váradi, Tamás (Farkas József felv.)

— A javulás előfeltétele? Csatárjáték, csatárjáték és harmadszor is a csatárjáték. Még pontosabban: a támadójáték. Középpályásainknak jobban ki kell venniök részüket a támadásokból, csatárainknak pedig az eredményes befejezésből. Ez a leggyengébb pontunk, itt kell fejlődnünk. Mindenképpen javulnunk kell tovább az általános technikai képzettségben.

— Ősszel az Újpesti Dózsától 7:2-re kikaptunk a Megyeri úton. A tavaszi visszavágón is két gólt rúgtunk, de a lila-fehérek is csak kettőt, így lett 2:2-es döntetlen, ami a sokszoros bajnokcsapat ellen még otthon sem rossz eredmény. Ezt a mérkőzést különben, a játék képe alapján, meg kellett volna nyernünk.

DIÓSGYŐR. Áll, balról: Szabó Géza vezető edző, Szabó L., Kovács, Horváth A., Tatár, Makróczi, Martis, Hajas, Veréb, Csányi József edző; ül: Váradi, Salamon, Szűcs I., Oláh, Fekete; térdel: Borostyán, Feledi, Szabó I. gyúró, Görgei, Fűkő (Laczó József felv.)

juk építeni ezt a két nagyon jelentős tényezőt, akkor csapatjátékban is többre lesz képes a ZTE. Szükségünk lesz a frissítésre mindhárom csapatrészben.

— A személyes dolgok talán kevésbé érdeklik a szurkolókat és az olvasókat. De azért erről is hadd beszéljek, ha már megkérdeztek. A tavaszi idény nagyon nehéz volt az én számomra. Sokan azt mondták, kiesik a ZTE. Én mindig azt válaszoltam, várják meg mi lesz a bajnokság végén. Hittem a csapatban, s abban a sok munkában biztam, amit elvégeztünk. Hosszú távon érvényre kellett hogy jusson: a ZTE képes arra, hogy biztosítsa a bentmaradást. Örülök, hogy nekem lett igazam. Ebben a munka, a becsületes hozzáállás bizonyítékát is látom. És még valami: aki nem képes lelkesedni a ZTE színeiért, menjen el tőlünk.

ZALEGERSZEG. Áll, balról: Molnár, Filó, Rácz, Bolemányi, Mihalecz, Déri, Gáspár, Szatmári, Antoni; guggol: Soós, Szimacsek, Józsi, Tóth Gy., Bogáti, Csepregi (Kiss Ferenc felv.)

Dávid Róbert (Salgótarjáni BTC):

— Azt sem mondhatom, hogy jó bajnoki évet zártunk, de azt se, hogy rosszat. Helyesebb, ha úgy fogalmazok: elfogadhatót. A sok sérülés miatt ugyanis volt némi kellemetlenségünk. Szerencsére a helyettesek méltóképpen helytálltak. Ráadásul egy-két fiatalt, Angyalt és Földit fokozatosan sikerült beépíteni a csapatba, s már helyet követelt Orosházi és Tóth. Az ürömbe tehát öröm is vegyült.

— 1. Szűcs, 2. Jeck, 3. Varga. Szűcs szorgalmas, jó szemű és jó reflexű kapus, biztos kezű őre volt hálónknak. Varga amolyan szürke eminenciás, de játéka nélkülözhetetlen, s nagy hasznára volt a csapatnak. Jeck taktikailag helytállt, példamutatóan küzdött.

— A védelmünk nagyon gólerős volt, s ezért szakmailag és szerkezetileg is foglalkozni, változtatni kell. Ez égetően szükséges. Ennek a csapatrésznek össze kell szoknia, s olyan speciális gyakorlatokat végeznie, amelyek segítségével szinte becsukott szemmel is tudja az egyik a másikról, hogy mit csinál. A középpályán és a csatársorban is előtérbe kell he-

Moór Ede (Tatabányai Bányász):

— A magyar labdarúgás élvonala a múlt bajnoki esztendőben, az emelt szintű edzésmunka bevezetésével akkorát lépett előre, mint az utóbbi évtizedben összesen. A csapatoknak már van erejük, bírják a mérkőzések iramát, sokkal több a jó, élvezetes, látványos, gólgazdag mérkőzés. Tudnak már küzdeni a játékosok, s ez nagy eredmény. Azok, akik a megterheléseket nem bírták, elhullottak, s úgy érzem, hogy ez a folyamat a nyári átigazolási időszakban tovább folytatódik majd. Ösztől talán csak olyan játékos játszik majd az NB I-ben, aki tud futni, ütközni, harcolni, s akár 180 percet is képes lenne egyfolytában végigjátszani. Nálunk Tatabányán ez a bajnoki esztendő nem sikerült ugyan a legjobban, de a kezdet nehézségeivel nekünk is meg kellett küzdenünk. Generációváltás történt a csapatnál, fiatal játékosok sora épült be az együttesbe, s az ilyen nagyarányú fiatalítást általában nem követi azonnal jó eredmény...

— A játékosok egyéni rangsorának élére középhátvédünk, Lakatos kívánkozik, aki meglepően hamar megszokta az első osztály légkörét, s végig kitűnő teljesítményt nyújtott. Őt balhátvédünk, Tóth követi, a harmadik helyen pedig Halász áll. Tóth és Halász mellé azonban a dobogó harmadik fokára én még odaállítanám a jobbszélsőt, Hegyit és az örökifjú Szabó Gyurit is.

— Szakmai előrelépésről a mi esetünkben nagyon óvatosan kell beszélni, hiszen az első kérdésben már említett generációváltozás még közel sem ért véget, ősztől tovább folytatódik, s kérdés, hogy ez az eredményekben is megmutatkozik-e? Tovább szeretnénk erősíteni leghatékonyabb fegyverünket, a középpályás játékot, meg kell szilárdítani a védelmet, s gyors, ütőképes, gólerős csatársort kell kialakítani. Egyszóval minden csapatrészben van bőven feladat. Úgy érzem, hogy a játékosok elértek egy olyan állóképességi szintet, amire a technikai, taktikai vázat már egyszerűbb lesz felépíteni. Erősítenünk feltétlenül kell, mégpedig négy poszton. Lakatos bevonulás előtt áll, így mindenképpen szükségünk van egy olyan középhátvédre, aki azonnal beállítható a kezdőcsapatba. Jobbhátvédet is igazolnunk kell, hiszen bár Szabó Gyuri kitűnően játszik ezen a poszton — 35 éves... Megoldásra vár továbbá a jobbszélső és a középcsatár posztjának betöltése is. Ha az említett posztokra megfelelő labdarúgó-

Szűcs Gyula (Békéscsaba):

(A békéscsabaiak mestere egyáltalán nem volt rózsás helyzetben, amikor az ismételten betegállománnyba került Babolcsay Györgytől átvette a Viharsarok reprezentatív gárdáját.)

— Úgy gondoltuk, a védővonal átszervezésével kell kezdenünk. Ez logikus, ha alapvető célkitűzésünket, a bennmaradást említem. Eredményeink voltak is a szezonban. Paróczai, Kerekes a válogatottban is hallatta a csabai védekezés „kemény hangját..." Véleményem szerint nem is vallottak szégyent a nemzeti színekben! Ilyen alapokon, no és az őszi idény második felétől javuló teljesítmény adta nagyobb önbizalommal áttekinthettük a többi csapatrész munkáját is. Általánosságban a védelem átlagon felülit nyújtott, a középpályán rutinos játékosaink (Németh és Láza) jó átlagra voltak képesek, a támadáskor azonban visszatérő problémát jelentett. Egészében a fiatalítás sem járt olyan sikerrel, mint terveztük, a kipróbált ifjakat végig komoly pszichikai félsszel töltötte el a „létbizonytalanság", az a tény, hogy úgy kellett NB I-es légkört szokniuk, hogy közben állandóan az NB II „réme" fenyegetett... Szakmai mérlegem: viszonylag sikeres szezon, és lesz jobb!

— Nehéz egyéni „dobogósokról" szólnom, hiszen más a megítélés egy fiatal és egy idősebb játékos esetében. Végig tetszett Paróczai (kár, hogy megsérült) és Kerekes is nagyvonalúvá nőtte ki magát; középpályánkon Láza és Németh védőmunkájával emelkedett ki; Zsiros esetét példaként hozhatom fel mindenki számára, aki az NB I-ben azt tűzte ki célul, hogy a „fakóból" küzdi fel magát a „nagyok" közé.

— Örülünk annak, hogy ma a válogatásban a vidék egyenrangúvá vált a fővárosi csapatokkal! Megítélésünk szerint átlagon felüli fizikai képességeikkel az innen címeresbe kerülők friss vérkeringést adhatnak a jövőben is nemzeti tizenegyünknek. „Ajánlgatásba" még játékból sem megyek bele, mert a mindenkori szövetségi kapitány tudja, mit akar és kikkel... Paróczaira és Kerekesre azonban figyeljenek továbbra is, ők megértették, mit jelent válogatottnak lenni!

— Változtatni mindig kell, a fejlődés megállíthatatlan folyamat. Mi újabb fiatalokat igyekszünk „kitermelni", Csepregi és Plástyik neve gondolom jövőre már ismerősen cseng az élvonalban — a lehetőséget bizonyosan megkapják! Támadójátékunk — főként otthoni találkozóinkon — sokkal offenzívabbá

lyeznünk még jobban a csapatrész foglalkozást és az egyéni képzést. Valamennyi csapatrészünkben legalább egy játékosra lenne szükség.

— Szűcsöt az A-válogatottba, Marcsokot és Kovács II-t az utánpótlás válogatottba delegálnám.

— Az „öregek" nagy örömet okoztak, hiszen mindent megcsináltak amit kértem tőlük, a dolgos hétköznapokon példaképek voltak a fiatalok előtt. Ez megkönnyítette a mindennapos munkám, s lehetővé tette, hogy az edzések minden másodpercét eredményesen, s jól használjuk ki.

SALGÓTARJÁN. Áll, balról: Tóth K., Gecse, Répás, Kovács József, Angyal, Kmetty, Horváth F., Kegye, Miklós, Varga; guggol: Szoó, Kovács István, Földi, Szűcs, Marcsok, Magyar, Básti, Jeck, Orosházi (Marcsó Zoltán felv.)

kat tudunk állítani — elégedett leszek, s sokkal biztatóbbnak látnám a csapat jövőjét.

— Középpályásunk Csapó, bár elég gyenge idényt zárt, képességei alapján még az átalakulóban levő A-válogatottnak is tagja lehet. Lakatos — ha számítani lehet játékára — feltétlenül képes arra, hogy az utánpótlás válogatott középhátvédje legyen. A 21 éven aluliak csapatába pedig Kiss Imrét, az egyik kapusunkat ajánlom — nyugodt szívvel.

— 26 éve edzősködöm, s elmondhatom, hogy pályafutásom legnehezebb évét zártam. Olyan együtteshez kerültem, ahol szinte az egész csapatot ki kellett cserélni, teljes átalakítást kellett végezni, s mindez együtt járt elnök- és szakosztályelnök-változással is. Ilyen évet senkinek sem kívánok, hiszen mindenki elképzelheti, mit éreztem akkor, amikor a bajnokság első öt mérkőzése után 1 pontot szerzett a csapat... Nagyon bízom abban, hogy ennél csak jobb év jöhet.

TATABÁNYA. Áll, balról: Schédl és Monostori segédedzők, Arany, Sallói, Dombai, Csapó, Lakatos, Czakó, Müller, Brünyi, Moór Ede vezető edző; guggol: Hegyi, Nagy, Szabó, Halász, Sándori gyúró, Radics, Tóth, Csepecz, Knapik (Jusztin Tibor felv.)

BÉKÉSCSABA. Áll, balról: Tasnádi, Alberti, Zsömbörgi, Németh, Paróczai, Zsíros, Pásztor, Tóth M.; guggol: Bánáti, Gulyás, Kolesánszki, Királyvári, Pogács, Magyar T., Mártai, Bankó András gyúró (MTI Foto felv.)

válik jövőre, már most érezhető eredményei vannak az edzéseken alkalmazott kollektív támadásvezetési gyakorlatainknak. Továbbfejlesztjük a kísérő emberfogást, a játékfegyelem további erősítése is halaszthatatlan. Lefogunk szokni az „esetleges játékról", nem azt akarjuk csinálni, amit az ellenfél „húzásai" kényszerítenek ránk.

— A tavaszi fordulók előtt romániai vendégségünk során sáros, nagyon nehéz talajon 1:1-re játszottunk a rendkívül harcias Rapid Bukaresttel. Ez az eredmény, de még inkább azt ott mutatott játék biztosítéknak tűnt; akkor gondoltam arra: kár lenne egy olyan csapatért, amelyik így tud küzdeni. Jobb lenne az NB I-ben folytatni 1976/77-ben... — fejezte be a mester, amiből az is kiderül, hogy a beszélgetés időpontjában még korántsem volt biztos a békéscsabai „mandátum-hosszabbítás" a magyar labdarúgás első vonalában...

Keszthelyi Mihály (MTK-VM):

(Kicsit furcsán érezhette magát a bajnoki értékelésnél, hiszen ezt a feladatot hosszú éveken keresztül, mint a Csepel szakvezetője tette, s tulajdonképpen — sok fiatal játékosához hasonlóan — maga is még alig melegedett meg az MTK-VM-nél.)

— A bajnokság jobban sikerült fele számunkra a tavaszi volt. Megjött a csapat harci kedve, s végre nem kellett bosszankodni amiatt, hogy a mérkőzéseken a rossz értelemben vett „békés egymás mellett élés" szellemében csak játszadoznak labdarúgóink, megfeledkezve arról, hogy a labdarúgás nemcsak játék már, hanem tulajdonképpen igazi küzdősport! Mindezt — a változást — annak tulajdonítom, hogy sikerült „áthangolni" az edzéseket, a játékosok megértették, hogy akarat és erő nélkül vesztésre vagyunk ítélve.

— Csetényi megbízhatóságát, egyszerű, de nagyon hasznos játékát csodálattal figyelem, s mellette szól az is, hogy nagyszerű összekötő kapocs a játékosok és a szakosztály vezetőség között, elfogulatlan „tolmács". Neki is köszönhető, hogy teljesen megnyugodtak a kedélyek a csapatban. Kovácsról és Borsóról ugyanazt tudom mondani: mindketten óriási munkabírásukkal tűntek ki, nem egy mérkőzésen a hajrában az ő állóképességük és akaratuk döntött, arról nem is beszélve, hogy felváltva igen jól segítették a sokszor gyengélkedő, vagy éppen szorosan fedezett csatársort. Tudom, néha ők ketten is mérsékelt teljesítményt nyújtottak, de lélektelenül sohasem játszottak.

(Az MTK-VM edzője szerint Gáspár kapus és Tulipán szorgalmas munkával eljuthat ősszel az utánpótlás válogatottba, a két harcos középpályás, Kovács és Borsó pedig kis szerencsével A-válogatott is lehet.)

— Ami a jövőt illeti, természetes,

Pálfy Antal (Rába ETO):

(Ősszel úgy játszott a Rába ETO, hogy a győri szurkolóknak csaknem elment a kedve a mérkőzésre járástól. Kínos napokat élt át az együttes, a szakosztály és a klub vezetősége, s mindenki már csak abban bízott, hogy tavasszal jóra fordul a csapat sorsa. Így is történt, az új szezon lényegesen jobban sikerült, bár az ETO játéka még ennek ellenére is sok kívánnivalót hagyott maga után.)

— Legszívesebben csak a tavaszi találkozókról beszélnék, s azok közül is elsősorban a hazai pályán játszottakról. Az történt ugyanis, hogy amint kimozdultunk Győrből, elhagytuk a megyehatárt, a csapat érthetetlenül elbátortalanodott. Ezért kaptunk például öt gólt a Kaposvári Rákóczitól. Az viszont kétségtelen, hogy ha lassan is, de alakul annak a győri csapatnak a váza, amely szerintem az új bajnokságban idegenben ismét képes lesz tekintélyes „skalpok" leszedésére.

(Tavasszal Győrben „elvérzett" az Újpest és a Ferencváros is, az előbbi 2:0-ra, az utóbbi 4:2-re. Ezeknek a mérkőzéseknek a győri legjobbjai éppen azok a játékosok voltak, akik az egész bajnokságban — néhány gyengébb teljesítménytől eltekintve — a legtöbbet tették a csapatért.)

— Nem szokásom a rangsorolás, de ha nem lehet kitérni a kérdés elől, hát a „dobogóra" Pozsgait, Milét és Horváth Lászlót állítom, de közvetlenül mögöttük Magyar nevét is megemlítem. A négy játékos között az a legnagyobb különbség, hogy közülük egyedül Pozsgai tartotta végig jó formáját, a többiek néha csak „döcögtek".

— A magyar válogatott csapatokba — egyelőre — nem sok jelöltje lehet a Rábának. Ilyen rangot csak kiemelkedő képességű labdarúgóknak szabad adni, ezért egyedül a 19 esztendős Pardavi Károly nevét említhetem, aki beállósként még sokat hallathat magáról. Baróti Lajos együttesébe nincs aspiránsunk.

Thomann Antal (Csepel):

— Az idei munkánkat és ebből fakadó pozíciónkat az NB I-ben nem szabad kiszakítani abból a ciklusból, amit én Csepelre szerződésemkor megjelöltem: három esztendőt „kértem" ahhoz, hogy tudatos csapatépítő tevékenységgel új szerkezetű gárdát kovácsoljak össze, olyat, amely majd az 1976-77-es évadtól számítva legalább három évig már sajátos stílusjegyekkel, azonos összetételben képes a harcra. Stílusjegyeken mit értek? Támadó szellemű, a játék mindenkori „élettanához" igazodó ismérveket. Fokozatosan hozzáláttunk tehát a játékosanyag kicseréléséhez, megmondtuk néhány rutinos csepelinek, hogy már több a követelmény, ezeknek megfelelni pedig csak fiatalok képesek. Túlságosan előkelő helyet (4.) harcoltunk ki az első évben, s ilyenkor úgy van a magyar mezőnyben, hogy odafigyelnek az úgynevezett „sikercsapatokra". 1975 őszén nem is volt semmi baj, de a második „félidőt" ritka sérülési szériával kezdtük: kulcsjátékosok sora esett ki, és maradt „táppénzben" hosszú hetekre, ráadásul a védelemből, ami nélkül ebben a sportágban nehéz támadni... Kicsit meghasonlottak fiataljaink is a kritikus időszakban, ilyen terhek hordozására — mondjuk ki: még nem elég érettek. Rájöttünk, hogy kevés 11 játékos, de a fővárosban mi jóval később jutunk új igazoláshoz, mint más budapestiek... A Csepel továbbra is kénytelen saját neveléssel dolgozni — no ez nem mintha baj volna, de tartogat az ideihez hasonló törési lehetőségeket!

— Gulyás a No. 1: egyenletes forma, a legbonyolultabb taktikai feladatokon sem lepődik meg. Godán következik a dobogón, fegyelmezett, a taktikai feladatok maximális betartására törekszik minden körülmény között. Támadásra, védekezésre egyaránt használható védőegyéniség. A „bronzérmes" nálunk Ruzsinszki: a védelem oszlopa volt, sajnos megsérült.

— Érzésem szerint Vinczének továbbra is ott a helye az ifjúsági válogatottban. A 23 éven aluliaknál — már e hasábokon is kijelentettem — Ozsváthra jobban figyelhetne a válogató testület, koruknál fogva Kovács Gy. és Wéber is érdemes a kísérletezésre. A nemzeti tizenegyben reálisan szemlélve pillanatnyilag kevéssé képzelhető el piros-kék játé-

hogy erősebb edzések következnek, amelyek keretében új támadási formákat is be akarunk gyakorolni. Olyan elképzeléseket, amelyeket az ellenfél nem tud „helyből" megkontrázni. A csapatösszeállításnál új neveket is figyelembe veszünk, többek között az ifik közül felkerülő Lázár kapust, a védő Csaplárt, a középpályás Ecsedit és Adreánszkyt, a csatár Pekkert, Deákot és Farkast. Biztos, hogy ezzel jelentősen növekedik majd a konkurrencia.

(Azzal zárta értékelését, hogy a bajnokság egyik nagy pozitívuma a küzdőképesség növekedése volt, a mérkőzéseken már egyetlen csapatot sem lehetett erőfölénnyel legyőzni, de negatívumként említette, hogy sok kíméletlen megmozdulásnak is tanúja volt, amelyeket ráadásul nem is torolták meg kellőképpen a játékvezetők.)

MTK. Áll, balról: Gáspár, Török, Kőhalmi, Csorna, Csetényi, Nyírő; guggol: Takács, Siklósi, Borsó, Kunszt, Kovács B. (MTI Foto)

— A csatárok — Pénzes, Szokolai, Gláser Róbert és Szabó Ottó, a múlt bajnokságban kevesebb veszélyt jelentettek ellenfeleink kapujára, mint azt szerettük volna, s ami legalább ugyanilyen nagy hiányosság, az emberfogás sem volt az erősségünk. A követelményrendszer kemény sulykolásával és az egyéni foglalkozások számának növelésével igyekszünk majd előbbrelépni.

— Ha néhány év múlva majd megkérdeznek, hogy melyik mérkőzésre emlékszem vissza a legszívesebben az 1975—76-os bajnokságból, akkor se nem a Ferencváros, sem pedig az Újpest elleni győzelmet fogom megemlíteni, hanem a Csepel elleni 3:2-t, amelyet talán a legjobb hajránkkal 1:2-ről fordítottunk a magunk javára.

RÁBA ETO. Áll, balról: Mile, Izsáki, Pardavi, Pozsgai, Magyar; guggol: Szabó, Somogyi, Szokolai, Gláser R., Horváth L., Földes (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

kos, de Gulyás és Godán a keretben ott lehet.

— Tennivalók? Az első hét közé kell verekednünk magunkat jövőre; tovább folytatom a szerkezet kialakítását; határozott támadójátékra állunk át fokozatosan; a labda birtoklására koncentrálunk, nem várjuk meg, amíg az ellenfél „húz", az első lépéseknek a mi oldalunkon kell lennie... Jóval magasabbra emeljük az egyéni képzés mércéjét, mindenki testre szabott munkát végez, a csapatért.

— A tavaszi szezonban a Bp. Honvéd elleni 1:0-ás kispesti győzelem! Félelmetes hullámvölgyből sikerült ezzel kikapaszkodnunk. S ha kérhetek még a „sorstól": sok, Honvéd elleni bajnokit, mert az utóbbi években Szűcséknek kevés babér termett ellenünk.

CSEPEL. Balról: Ozsváth, Tóth J., Hajdú, Varga, Buronyi, Gondos, Csordás, Godán, Wéber, Gulyás, Ruzsinszki

Ünneplik a Ferencvárost Zalaegerszegen
(MTI Foto, Petrovits László felv.)

NAPIRENDEN...

Páratlanul mozgalmas labdarúgásunknak ez az esztendeje. Kezdődött az MLSZ alapításának 75. évfordulója alkalmával rendezett januári ünnepi üléssel. Ez mély nyomokat hagyott mindenkiben, hiszen a gyűlésteremben együtt volt a múlt és a jövő.

Aztán megindult a mérkőzések sorozata. Felszabadulási Kupa, Magyar Népköztársasági Kupa és természetesen a bajnoki mérkőzések sorozata. S a válogatott csapataink példa nélküli gazdag nemzetközi műsora idegenben és idehaza. S jöttek az utánpótlás válogatott mérkőzései az Európa Bajnokság döntőjébe jutásért. S hogy az ifik se maradjanak ki a buliból, részvétel egy sor nemzetközi tornán külföldön, hogy a minap befejeződött UEFA Tornán felkészülten fogadhassuk Európa 15 legjobb ifi-válogatottját.

Nem múlt el egy pillanat 1976 első felében munka nélkül sem a játékosok, sem a szakemberek, sem a vezetők, sem az újságírók, sem pedig a szurkolók részéről.

Százezrek jegyezgettek, százezrek számolgattak, latolgattak: mi lesz, hogy lesz? Kit győzünk le, kitől kapunk ki? Ki lesz a bajnok, ki esik ki, ki jön fel, ki marad le a nagy versengésben? Miért ez játszik, miért az? Ki az új felfedezett, ki miért esett vissza, ki miért javult fel?

A rengeteg kérdésre és kétségre ebben a félévben talán soha nem születetett meg a válasz. Vajon miért? Bizonyára azért, amire az egyik szurkoló rátapintott.

Közismert, hogy mi magyarok mennyire szeretjük a labdarúgást. Ebből a ragaszkodásból fakad, hogy *mindent megvitatunk*, legyen az kapcsolatban edzéssel vagy mérkőzéssel, személlyel vagy csapattal. Nos, az idén is rengeteg vita indult, az emberek igyekeztek mindent meghányni-vetni. De...

— *Itt már vitatkozni sem lehet úgy istenigazában... Még a közepére sem érünk a vitának, máris abba kell hagyni, mert jön egy új esemény, s akkor az előbbi már nem érdekes... Ami akkor még helyesnek látszott, most már nem igaz...* — mondta a szurkoló, aki lassabban vitatkozott, mint amilyen gyorsan követték egymást az események.

Ezt pedig az Üllői útról elmenőben hallottuk a jugoszlávok fölött aratott mérkőzés után:

— *Levelet írtam Barótinak, miért állít be tétmérkőzésre egy ilyen kezdő mókust, mint az a Kereki. Még szerencse, hogy nem volt időm bedobni a levelet. Istenem, milyen jó kis focista ez a szombathelyi gyerek...*

Igen, az volt az új ebben az első félévben, hogy egyetlen vita sem fejeződött be, de ennek ellenére nekünk régen volt ennyi örömünk, mint ebben az időben. Különösen a második negyedévben...

Mert nemcsak Kerekit, hanem Paróczait, Kerekest is megismertük, aztán láttuk egyik-másik fiúnk újjászületését, mint *Rothermelét*, *Törökét*, *Fazekasét*, *Feketéét*, hogy csak néhányat említsünk a sorból...

Aztán az is az örömök közé tartozik, hogy ez a bajnokság, amelyet mindenki teljesen lefutottnak tartott, s amelyben az ősszel csaknem mindenki megkapta a végső beosztását, egyáltalán nem bizonyult előre lefutottnak. Évtizedek óta nem kellett úgy megküzdeni a bajnoki aranyéremért és a helyezésekért, mint az elmúlt két hónap leforgása alatt.

Minden volt itt: keserűség és öröm, sírás és nevetés, ma nekem, holnap neked — csak éppen belenyugvás a megváltozhatatlanban nem volt. S ez az akarás, ez a foggal-körömmel való harc tette felejthetetlenné a tavaszi idény szinte mindegyik fordulóját!

Az igazi örömöt mégis az okozta a bajnoki pontokért folyt szakadatlan küzdelemben, hogy olyan mérkőzéseket, olyan egyéni teljesítményeket, olyan csapatjátékot is láttunk — ha nem is mindig —, amely azoknak az együtteseknek is becsületére vált volna, akik abban a bizonyos korszakban fémjelezték labdarúgásunkat.

Nem kis öröm az sem, hogy a jelenlegi éllovasokon kívül a középmezőny, sőt az alsó régió csapatai is kirukkoltak egészen kiváló teljesítményekkel. Gondoljunk csak a *Vasas* tavaszára, a *ZTE* néhány idegenbeli játékára, a *Salgótarján* és a *Tatabánya* néhány nagyszerű mérkőzésére és meglepő győzelmére, vagy az *MTK-VM* feltámadására, a *Szombathely* megbízható teljesítményére, de még a *Rába ETO* fellángolásaira is.

Jogos büszkeségünk, hogy 75 esztendő alatt elérkeztünk az 500. nemzetek közötti hivatalos mérkőzésünkhöz. Kevés ország válogatottja dicsekedhetik ilyen kerek számmal.

Nem világrengető esemény ez a nemzetközi labdarúgás arénájában, hiszen 1976-ban sem a magyar, sem az osztrák labdarúgás nem áll a ranglétra legfelső fokán. Ám a két ország labdarúgásának, sőt egész sportéletének nagy ünnepe! Egy egész történelmi korszak lezárása! Ez a lezárás azonban nem a végét jelenti valaminek, hanem — legalábbis a mi szempontunkból — egy új útszakasz, ha úgy tetszik: *egy új korszak kezdetét*. A magyar labdarúgás reprezentánsa, a válogatott éppen ezen a tavaszon jelezte *Argentína*, *Jugoszlávia*, *Svájc*, *Franciaország* és elsősorban a *Szovjetunió* elleni találkozókon, hogy alakul, fejlődik, izmosodik játékban és erkölcsi értékben az új csapat. S ma már talán odáig jutottunk, hogy nemcsak azok kezdik elismerni a mi fiatal együttesünknek kétségbevonhatatlan értékeit, akikkel e tavaszon játszottunk, hanem azok is, akik rövidesen ellenfeleink lesznek!

Persze, van még tennivaló bőven a csapatjáték alakítgatása tekintetében csakúgy, mint az egyéni képességek gyorsabb ütemű kibontakoztatása terén. Van még néhány olyan pontja a csapatnak, amelynek megerősítése érdekében további bátor kísérletezgetésre van szükség. Nagy szükség lesz arra is, hogy még éberebb figyelemmel kísérjük az értékek jelentkezését vidéken és a fővárosban egyaránt.

De azt nem lehet eltagadni, hogy a ranglétrán már magunk alatt hagytunk néhány lépcsőfokot...

Magyarország—Jugoszlávia 3:2. Az utánpótlás EB-mérkőzés első gólját szerzi meg Kereki (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

MAGYARORSZÁG—FRANCIAORSZÁG 1:0

JOBBOLDALT FENT. Fazekas, az 50-szeres válogatott és Larqué zászlót cserél. Középen Wöhrer, az osztrák játékvezető

BALOLDALT FENT. A magyar válogatott kezdő csapata, balról (zárójelben az, hogy a franciák ellen hányadszor voltak válogatottak): Nyilasi (8), Pintér (11), Fekete (8), Kerekes (2), Lukács (5), Csongrádi (4), Magyar (5), Kereki (2), Bálint (37), Gujdár (3), Fazekas (50). Kereki helyére Török (14), Nyilasi helyére Nagy II (2), Pintér helyére Tóth A. (12) és Lukács helyére pedig Kántor (9) állt be — játék közben

BALOLDALT KÖZÉPEN. A gól: Tóth András beadását Fekete élesen fejelte a francia kapu jobb oldalába. Baratelli csak bele tudott ütni a labdába. 1:0

BALOLDALT LENT. Boldogan jönnek le a magyar játékosok a franciák elleni győzelem után. Balról: Nagy II, Bálint, Kántor, Gujdár (takarva), Török, Fazekas, Kerekes

JOBBOLDALT LENT. Bálint nagy lövését Baratelli kiüti (MTI Foto, részben Petrovits László felvételei)

HÍRADÓ

MAGYARORSZÁG—SZOVJETUNIÓ 1:1

BALOLDALT FENT: Blohin támadást vezet

JOBBOLDALT FENT. Fekete gólja két képben. A felső képen baloldalt Fekete takarva

JOBBOLDALT KÖZÉPEN. Izsó a szovjet védők gyűrűjében. Ez volt Izsó első szereplése az országos válogatottban, csak 13 percig játszott . . .

BALOLDALT LENT. Minyajev és a nevető Blohin

JOBBOLDALI LENT. Nyilasi (8) kapura fejel

(MTI Foto, részben Petrovits László felvételei)

Érettségizők és érettségizettek figyelem!

A gyógyszeripar a legdinamikusabban fejlődő iparág. A gyógyszergyártás jól képzett szakembereket kíván. Általános vegyésztechnikusokat, gyógyszeripari technikusokat képezünk ki.

Művelődési, sportolási, szórakozási lehetőségeket az ifjúsági klub rendezvényei, és a különböző sportszakosztályok biztosítanak.

Jó kereseti lehetőség!

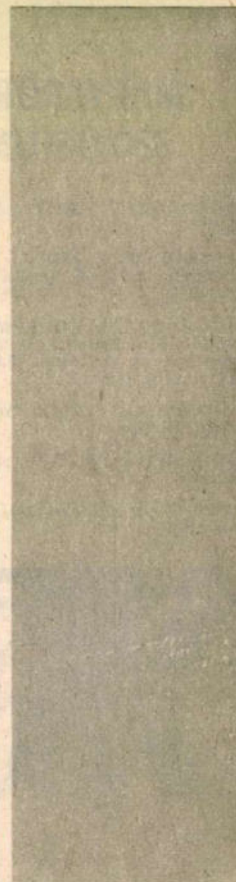
Jelszavunk: munka és tanulás egy helyen!

Várunk benneteket a Chinoin közösségébe.

Érdeklődni és jelentkezni lehet a CHINOIN oktatási osztályán: Budapest XV., Tó u. 1—5.

Telefon: 292-900/531.

Postacímünk: 1325 Budapest, Pf. 110

Egy mozgalmas évtized (II.)

A bajnoki mérkőzések varázsa a svájci VB évében sem csökken. Bár a közönség el van kényeztetve a nagy eseményt megelőző válogatott találkozókkal; szeme előtt folyik le a VB-re való felkészülés; izgalmakat okoznak a gyakori nemzetközi találkozók, — a bajnoki mérkőzésekre igen csak megtelnek a lelátók. Nem is elég egy teljes esztendő a bajnokság befejezésére: a Bp. Honvéd—Vörös Lobogó randevút 1955. januárjában rendezik meg.

A bajnokság nagy kérdése: a *Vörös Lobogó* megismétli-e előző évi bravúrját, vagy a *Bp. Honvéd* visszahódítja-e tőle a bajnoki címet?

Ezen kívül általában csak arról folyik a vita, vajon a két nagy mögött melyik kerül fel a dobogó harmadik fokára: az *Újpesti Dózsa*, a *Vasas*, avagy a *Kinizsi?* Akadnak azonban szép számmal, akik azt tippelik, hogy ebben az évben valamelyik vidéki együttes — a *Győr* vagy a jó erőkből álló *Szombathely* — beékelődik a fővárosiak közé.

A Bp. Honvéd esélyeit rontja, hogy átalakítás miatt saját otthonában nem játszhat, a különböző fővárosi sporttelepeken, vendégségben kénytelen játszani. Mégis átvészeli a nehézségeket és 5 pont előnnyel nyeri az aranyérmet *Bukovi* fiai előtt. Az út azonban egyáltalán nem sima: 2 döntetlen és 5 vereség szegélyezi, ami formaingadozásra vall. Persze ugyanez a jellemző a nagy ellenfélre is, amely 3 döntetlen mellett 7 vereséggel fejezi be az évet.

A bajnokcsapat, amelyet a nagy nevek fémjeleznek — *Kocsis* Sándor talán élete legjobb átlagát nyújtja ebben a bajnoki évben — most már gondol a jövőre is. Már 20 alkalommal szerepel a középcsatár az összekötő és a szélső posztján a kitűnő képességű *Machos* Ferenc és 13-szor helyet kap az első UEFA tornán feltűnt *Tichy* Lajos, a következő évek nagy bombázója. A nagy igénybevétel, a sok sérülés miatt 21 játékos szerepel a 26 mérkőzésen. de általában ez a gárda játszik: *Grosics (Faragó) — Rákóczi, Lóránt, Palicskó (Kovács) — Bozsik, Bányai — Budai II, Kocsis, Machos, Puskás (Tichy), Czibor (Babolcsay).*

A bajnokság meglepetése a *Kinizsi*. Ez a csapat különösen a bajnokság második felére kiegyensúlyozottá válik: megbízható védelem — jó képességű támadósor! A *Gulyás — Ombódi, Kispéter, Dalnoki — Szabó, Dékány — Láng (Borsos), Orosz, Mátrai, Vilezsál, Fenyvesi* összetételű csapat olyan viharos hajrát vág ki, amellyel úgy kerül a dobogóra, hogy a második helyezett Vörös Lobogó csak két ponttal előzi meg.

És akad még egy meglepetés: az NB II-ből felkerült *Izzó*, amelyet az egyik kiesőnek tippeltek, a 8. helyet szerzi meg.

Kiesik a *Szegedi EAC* és a *Sztálinváros*.

Az év történetéhez tartozik, hogy az eddigi négy csoportos NB II helyett mindössze 2 csoportban bonyolítják le a bajnokságot, megszüntetik az NB III-at. Ezeket az egyesületeket a megyei bajnokságokba osztják be, s ezzel azok igen nagy mértékben felerősödnek.

Az NB II-ből a *Szolnoki Légierők* és a *Kőbányai Dózsa* nyer jogot a feljutásra. Ez utóbbi azonban átadja a feljutás lehetőségét a *Pécsi Dózsának*.

Az év befejezése — mint erről az előbbiekben már említés történt — 1955. január 9-ére marad. Ekkor kerül sor a Bp. Honvéd—Vörös Lobogó rangadóra. Ez a bajnoki mérkőzés, amely már semmit nem dönt el, mert *Bozsikék* behozhatatlan előnnyel vezetnek, azért emlékezetes, mert a magyar bajnokság történetében aligha van példa arra, hogy a győztes 9 góljára a vesztes 7 góllal válaszoljon.

Tizenhat remekbe szabott gólban gyönyörködik a magyar közönség. S habár a több napos havazástól alaposan megviselt pályán, csúszós, jeges talajon, dermesztő hidegben játszanak, senki nem fázik: mindenkit felmelegít a játék forró hangulata, az igazi labdarúgás szívet-lelket melengető érzése, nemzetközi klasszisú labdarúgók felejthetetlen alakítása.

Az 1954-es év méltatását hadd fejezzük be azzal, hogy az MLSZ és a megyei — budapesti — szövetségek nagyszerű munkája nyomán a felszabadulás után valóban tömegméretűvé vált labdarúgás az egész országban aranykorát éli: a bajnokság különböző szintjein induló csapatok száma szinte megszámlálhatatlan. Ennek illusztrálására csupán egyetlen adat: *Budapesten 1116 csapat indul,* s a négy I. osztályban a KISTEXT, a Húsos, a Szállítók és a Kismotor csapata nyer bajnoki címet...

Négy kieső

Mikor az MLSZ meghozza döntését, hogy 1955 végén 4 csapat esik ki az NB I-ből, és 1956-ban már csak 12 együttes szerepelhet a magyar labdarúgás első vonalában, mindenki érzi, hogy a bajnoki cím megszerzéséért és a kiesés elkerüléséért vívandó harc páratlanul izgalmas lesz, s lehetséges, hogy a döntés az utolsó fordulóra marad.

A bajnoki cím sorsa évek során keresztül Bozsikék és Hidegkutiék között dől el... Jó lenne, ha ebbe a küzdelembe most már mások is beleszólnának, mert a megszokott egyszer unalmassá válik — hajtogatják sokan ebben az időben. S ennek az az oka, hogy a Kinizsi, amelynek edzője *Sós Károly,* egyre jobban összekovácsolódik, s a Vasas is a gyorsabb kibontakozás küszöbére kerül.

Kezdetben úgy tűnik, lesz is változás, hiszen a Kinizsi nagyszerűen állja a sarat, mert azzal, hogy *Mátrai* a jobbhátvéd posztra kerül, tovább erősödik a védelme. *Kertész* új színt visz a csatársorba, a *Vilezsál, Fenyvesi* balszárny pedig pompás dolgokat művel. A Vörös Lobogó a bajnoki év kétharmadáig vezet, s csak szeptemberben előzi meg a Honvéd. Aztán tartja is az első helyet, s az év végére megszerzi az ötödik bajnoki aranyérmét. Az együttesben lényegében azok játszanak, akik egy évvel korábban. A Kinizsi ismét a 3. helyet szerzi meg, 1 ponttal előzve meg a Vasast. A legjobb vidéki csapat a Dorog pompás védelmével *(Ilku — Buzánszky, Kónya II, Bakonyi)* és olyan kiemelkedő képességű csatárokkal, mint *Varga* és *Monostori Tibor.*

Az év talán legnagyobb meglepetése, hogy az Újpesti Dózsa szinte végig a kiesési zónában vergődik. Tulajdonképpen csak a Vasas Izzó és a Szolnoki Légierő sorsa dől el korábban, de a további két kieső helyre még a következők pályázhatnak többé-kevésbé egyenlő eséllyel: *Ú. Dózsa, Csepel, Szombathely, Győr, Diósgyőr.* Végül is az utolsó forduló dönt, s az izzósokat, a szolnokiakat, a diósgyőriek és a győriek követik az NB II-be.

Az NB II-ben a SZEAC és a Tatabánya a bajnok.

A mérkőzések jó hangulatban és a közönség óriási érdeklődése mellett folynak, s ez jó jel, mert azt jelenti, hogy a sportág népszerűsége tovább emelkedik...

Félbeszakad a bajnokság

A jó hangulat 1956 tavaszán lassan elkeseredésbe torkollik. Az ok? Mintha a fiúk — elsősorban a legtehetségesebbek — könnyebben, olykor félvállról vennék a mérkőzéseket mind a válogatott, mind a klubcsapatok szintjén. Ezt a hozzáértő magyar publikum gyorsan észreveszi.

Az is kiderül, hogy labdarúgóink szívesebben játszanak külföldön nemzetközi mérkőzéseket, mint idehaza. S a vezetés ebben az időszakban nem lép fel kellő súllyal a bajnoki fegyelem fenntartása érdekében. A különböző nemzetközi *„kötelezettségek"* miatt a bajnoki év közepére tucatnyi elmaradt mérkőzés lejátszására keresnek szabad terminust.

A labdarúgás híveit csak részben nyugtatja meg, hogy a külföldi találkozókon, kupamérkőzéseken szép sikereket aratunk. Mindenki tudja ugyanis, hogy *első a bajnokság!!!* — de sajnos, *ez háttérbe szorul.*

Csak egy példa arra, hogy mivel jár ez: amikor az ellenforradalmi zűrzavar miatt félbeszakítják a bajnokságot, a Bp. Honvédnak, a Salgótarjánnak, a Dorognak, a Szombathelynek és a Pécsi Dózsának 1—1, a SZEAC-nak 2, a Vörös Lobogónak 4, a Vasasnak 5 mérkőzése lejátszatlan.

Igaz, a Vasas a KK döntőjében (3:3 és 1:1 után) százezer

Sándor (MTK) és Sárosi (Vasas) küzdelme egy MTK—Vasas-mérkőzésen 1955-ben

Az újjászervezett Bp. Honvéd első nagy sikere 1959-ben a KK győzelem. Felső sor: Rákóczi, Sós Károly edző, Budai II, Kazinczi; Tichy, Marosi, Csinos, Regős. Középső sor: Bozsik, Solti, Galambos. Alsó sor: Szőcs (a ZTE mai edzője), Faragó, Dudás, Gilicz

néző tomboló lelkesedése kíséretében 9:2-re veri a bécsi Rapid csapatát és felejthetetlen élményt szerez a labdarúgás híveinek. Igaz az is, hogy a Bp. Honvéd, a Vörös Lobogó, a Kinizsi óriási sikereket arat Európa egy sor országában. De semmi sem menti a rendszertelenséget a bajnokságban. Az MLSZ nem erélyes, nem előrelátó a terminusok ügyében.

Az év történetéhez tartozik, hogy 1956 tavaszán hazánkban rendezik az UEFA ifjúsági tornát 16 ország ifi-válogatott csapatának részvételével. A tornát 4 csoportban bonyolítják le, de a csoportgyőztesek között nem döntik el az elsőség kérdését. A magyar ifik az NSZK ellen 0:0 arányú döntetlent játszanak, *Angliát* 4:2-re, *Bulgáriát* 2:1-re verik. A kitűnő eredmények hatására — fiataljaink kivívják a csoport győzelmet — az angolok októberre meghívják az ifi válogatottat.

A Vasas — először

Az MLSZ-ből gyorsan kisöprik az ellenforradalom néhány hete alatt odasodródott zavarkeltőket, akik e rövid idő alatt óriási károkat okoztak.

Hamarosan határozat születik a bajnokság őszi-tavaszi rendszerű lebonyolítására; a szakmai munka gyors beindítására; a bajnoki küzdelmek megszervezésére és az engedély nélkül külföldre távozott játékosokkal szembeni fegyelmi eljárásra.

Az élet megindítása mellett létfontosságú, hogy meginduljon a veszteségek pótlását biztosító munka az egész vonalon. A vezetés és a közvélemény számol azzal, hogy a vérveszteségek pótlása nem mehet egyik napról a másikra, de egy dologban mindenki egy véleményen van: *minél gyorsabb cselekvés, minél hamarabb induljon be a gépezet.* Hogy ezek nemcsak szavak, hanem a valóságot tükrözik, a legjobb bizonyíték: március 16-án indul a 12-es létszámú, egyidényes bajnokság.

Az NB I-ben a Bp. Honvéd, az MTK, az Újpesti Dózsa, az FTC, a Csepel, a Salgótarján, a Vasas, a Pécsi Dózsa, a Tatabánya, a Dorog, a SZEAC és a Szombathely indul.

A bajnoki küzdelmekben a piros-kékek bizonyulnak a legjobbnak és teljesen megérdemelten jutnak a bajnoki címhez. Az utolsó forduló előtt még veretlen a gárda, s már ekkor bajnoknak tekinthető, hiszen az MTK már csak megközelítheti, ha győz a Vasas ellen. Az MTK 2:1-re győz, s ezzel a második helyre kerül az Újpesti Dózsa előtt. Ennek az egyfordulós bajnokságnak, amellyel egy új korszak veszi kezdetét, ez a további eredménye: 4. FTC, 5. Csepel, 6. Salgótarján, 7. Pécs, 8. Tatabánya, 9. Dorog, 10. SZEAC, 11. Bp. Honvéd, 12. Haladás.

A bajnoki kiírás szerint senki nem esik ki, s a mezőnyt az 1957—1958-as bajnoki évre az NB II két bajnoka, a *Komló* és a *Diósgyőr* fogja 14-es létszámra kiegészíteni.

A Vasas csapatának első bajnoki aranyérme általános örömet kelt, s egyben jogot ad arra, hogy az együttes a magyar labdarúgást a BEK-ben képviselhesse. Az angyalföldiek — 1957-ben visszatérnek a Béke utcai legendás hírű pályájukra — ebben az összeállításban szerepelnek legtöbb mérkőzésükön: *Kovalik — Kárpáti, Kontha, Sárosi — Bundzsák, Berendi — Raduly, Csordás, Szilágyi I, Kaszás, Lelenka.*

A piros-kékek ebben az esztendőben igen jól szerepelnek a nemzetközi porondon is. A *Vienna, Crvena Zvezda* és *Vojvodina* ellen másodszor is megnyerik a KK-t, majd megkezdődnek a BEK küzdelmei. A selejtezőben a bolgár bajnok *CDNA* ellen, majd az I. fordulóban Svájc bajnoka, a *Young Boys* kiverése után jut a legjobb 8 közé, ahol a holland bajnok *Ajax* lesz az ellenfele.

A második helyezett MTK-ban általában ez a csapat játszik: *Gellér — Szimcsák II, Börzsei, Kovács III* (a Videoton mai edzője) — *Kovács I, Sipos* (a Szolnoki Légierőtől igazolják le) — *Arató, Hidegkuti, Bödör, Palotás, Szimcsák I* (mindkét Szimcsák a III. ker. TTVE játékosa volt).

A Bp. Honvéd pedig, az ötszörös bajnok, amelyet több játékosa elhagyott, így kezdi a bajnokságot: *Varga — Törőcsik II, Palicskó, Solti — Babolcsay, Csákó — Horváth, Machos, Tichy, Kiss, Tímár*...

Az év gólkirálya Szilágyi I, a Vasas középcsatára.

A Vasas harmadik bajnokcsapata 1961—62-ben. Felső sor: Sárosi, Mészöly, Bundzsák, Pál I, Kárpáti, Mathesz. Alsó sor: Ihász, Szentmihályi, Machos, Berendi, Pál II

A meglepetések bajnoksága

Az új, 1957—1958-as bajnokságra készülőben ez a közvélemény: a Vasas megismétli bajnoki győzelmét; a megfiatalított MTK nem lesz dobogós; az FTC most már megérett arra, hogy veszélyeztesse a piros-kékek bajnoki címét; a Bp. Honvéd már nem a táblázat végén kullogó csapat lesz, hanem a középmezőny tagja.

A papírforma azonban ezúttal is csődöt mond. Hamarosan kiderül, hogy a Vasas a BEK-re összpontosít. Amire pedig senki nem számít: a Grosiccsal felerősödött Tatabánya sorozatban nyer, s az őszi idény befejezésekor az élen áll.

A dobogóért végül is 4 együttes vív nagy harcot: a Tatabánya, a közben jó együttessé formálódó Bp. Honvéd, az egyre jobb képességeket eláruló FTC, és a *Bukovi* keze alatt átszerveződő MTK.

Az MTK öregjei-fiataljai futnak be. Őket 1 pontnyi hátránnyal a Bp. Honvéd követi. A bronzérmes pedig a Fradi, amely további 1 ponttal marad le a kispestiek mögött. Az őszi első, a Tatabánya a 4. helyezett, mint a *legjobb vidéki együttes*. Hogy milyen küzdelem után alakul ki ez a végeredmény, azt talán legjobban az jellemzi, hogy az MTK 5 döntetlennel és 6 vereséggel a bajnok, a Bp. Honvéd 6 döntetlennel, 6 vereséggel a második, az FTC pedig 5 döntetlennel és 7 vereséggel tud bronzéremhez jutni. Ez az erők kiegyensúlyozottságára mutat.

Bukovi csapatának a sikeréhez nagyban hozzájárul, hogy a mester a megbízható régiek mellé olyan fiúkat épít be a csapatba, mint a középhátvéd poszton Sípos, a két Szimcsák, a nagy bombázó *Molnár*, a taktikai feladatok végrehajtására alkalmas *Kárász*.

Ebben az évben kerül az érdeklődés középpontjába a két *ferencvárosi* fiatal: *Albert* és *Rákosi*, és egy sor fiatal vidéki labdarúgó, köztük a diósgyőri *Solymosi*.

A tavalyi bajnok házatáján a bajnokság végeredménye miatt határozottan csalódás észlelhető, de többé-kevésbé az vigasztalja őket, hogy a Vasas az *Ajax* legyőzése után a *legjobb 4 közé kerül*, ahol a korszak kimagasló együttese, a *Real Madrid* az ellenfele. Madridban 0:4 az eredmény, de a visszavágón a Népstadionban, zsúfolt nézőtér előtt kis híján nagy meglepetés éri a futballvilágot: lenyűgöző játékkal 2:0-ra győz a Vasas, úgy, hogy olykor közel áll az egyenlítéshez.

A Pécsi Dózsa, a Komló és Szeged búcsúzik az NB I-től, helyükre a BVSC, a Miskolci Vasutas és a Győr kerül fel.

Újabb meglepetés

Az 1958—59-es bajnoki évre az a lehangoltság nyomja rá kezdetben a bélyegét, amelyet az 1958-as sikertelen VB-szereplés okoz. Senki nem mer tippelni: nincs kiemelkedő együttes, az egész mezőnyt a kiegyenlített, egészen közepes színvonal jellemzi. Féltucatnyi együttesből bármelyik nyerhet, a többit szinte egyformán veszélyeztetheti a kiesés réme.

Mégis nagy meglepetést kelt, hogy az elmúlt esztendei 10., a *Csepel* fut be az első helyre, az FTC pedig egyáltalán nem játszik komoly szerepet, az MTK, a Bp. Honvéd, a Vasas, az Újpesti Dózsa és a Tatabánya mögött a 7. helyen végez.

Meg kell adni, azért ez a bajnokság is bővelkedik izgalmakban. Nem a játék színvonala, hanem a pontokért folyó elszánt és változatos küzdelem okozza ezt. A táblázat erre az igazi tanú, mert ebből kiderül, hogy a Csepel azonos pontszámmal, de jobb gólaránnyal nyeri az aranyérmet az MTK előtt. A Bp. Honvéd pedig a bronzérmet ugyancsak azonos pontszámmal, jobb gólaránya révén szerzi meg a Vasassal szemben. Az ötödik hely is csak jobb gólaránnyal dől el az Újpesti Dózsa javára a Tatabánya ellenében. Azt mondhatjuk, a magyar bajnokságok történetében még soha elő nem fordult, hogy nemcsak az első helyet, hanem a helyezéseket is a gólarány döntötte volna el.

A Csepel bajnokságát ez a csapat szerzi meg: *Bakó — Bulla, Kóczián II (Mednyánszky), Takács — Ughy, Kleibán — Tóth II, Kisuczky, Kóczián I, Pál, Németh (Povázsai).*

A csepeliek legmegbízhatóbb csapatrésze az Ughy—Kleibán fedezetpár; az együttes ásza Kóczián I Antal, aki négy poszton játszik egyformán jó színvonalon: mint középhátvéd, jobbfedezet, balösszekötő és természetesen elsősorban mint középcsatár. A legjobb gólszerző Kisuczky, aki Tichyvel és a dorogi Monostorival osztozik a gólkirályságon: mindhárman 15—15 góllal járulnak hozzá csapatuk sikeréhez.

13 év után újra az újpestiek

Az Újpesti Dózsa elsöprő lendülettel kezd, aztán kikap a Fraditól, majd mindenkit legyőz és az élen végez az őszi idény végén.

A sikerben nemcsak az „öreg" *Szusza* és *Tóth Mihály* a részes, hanem az új hullám nagyszerű képviselői is, mint *Göröcs* és *Kuharszki* a támadósorban, *Török* kapus és *Rajna* hátvéd a védelemben, valamint a középkorúak: *Szini, Borsányi, Győrvári, Várhidi*... Egy szó mint száz, ez a kiegyensúlyozott együttes egyből berobbant, s ha tavasszal van is egy gyengeségi periódusa, átvészeli a nehéz napokat és végül 40 pontot szerez az ugyancsak nagyon felfejlődött *Ferencváros* 35 és a *Vasas* 32 pontjával szemben.

Ebben a bajnoki évben határozottan emelkedik a színvonal, amelynek az a magyarázata, hogy a csapatokba bekerült fiatalok gyorsan fejlődnek a tapasztalt, idősebb labdarúgók mellett. Az újpestieknél elsősorban *Göröcs* és *Kuharszki*, a Ferencvárosban *Albert* és *Rákosi*, a Vasasban *Farkas*, az MTK-ban *Nagy Pista* és *Sipos*, a DVTK-ban *Solymosi Pixi* és *Werner*, a Salgótarjánban *Menczel* és *Taliga* már befutott játékosnak számít és bebocsátásra vár még egy sor nagyon tehetséges fiatal a vidéken és a fővárosban egyaránt.

Az év gólkirálya az akkor 19 éves *Albert Flóri*, aki 27 alkalommal juttatja a labdát az ellenfél kapujába.

Az újpestiek bajnokcsapata általában ebben az összetételben lép a játéktérre: *Török — Rajna, Várhidi, Győrvári — Szini, Borsányi — Nagy M. (Bencsics és Jagodics), Göröcs, Szusza, Kuharszki, Tóth M.* (Halápi 14 alkalommal szerepel a csatársor mindegyik posztján.)

A csapat szereplése a BEK-ben nem sikerül: hamar összehozza őket a sors a későbbi kupagyőztes portugál bajnokkal, a fénykorát élő *Benficával* — s kiesnek.

Kétszer a Vasas...

A két VB fele útján indul az 1960—61-es bajnokság. Abban az időszakban, amikor már *határozottan* emelkedő színvonal jellemzi a magyar bajnoki küzdelmeket. Ismét vannak kiemelkedő képességű fiatal labdarúgóink, s ez jó jel, hiszen napirendre kerülnek a VB-selejtezők, s mindenki azt szeretné, ha a magyar válogatott feledtetné az 1958-as VB-n mutatott nagyon mérsékelt teljesítményt.

A Vasas az 1957. évi siker után elhalványult. Sokan vallják, hogy az az egyidényes bajnokság a véletlen műve. S az angyalföldieket fűteni kezdi a bizonyítás vágya. Amikor elkezdődik az új bajnoki év, egyre elérhetetlenebbeknek látszanak a vasasok célkitűzései, hiszen minden jel arra mutat, hogy az Újpesti Dózsa meg akarja ismételni előző évi sikerét. Amikor a bajnokság kétharmadához ér, a lila-fehérek szinte behozhatatlanul vezetnek: 6 ponttal a Vasas, 7 ponttal a szintén derekasan szereplő FTC és a bajnoki év meglepetése, a pompás Salgótarján előtt. Ám senki nem adja fel a reményt. Ebben a bajnokságban nincs biztos mérkőzés sem otthon, sem idegenben. Az élvezetes mérkőzések sorát tapsolja végig a publikum. A Vasas nem lankad, s mikor az újpestiek elvesztik biztonságukat és átmenetileg visszaesnek, nemcsak ledolgozza a hátrányát, hanem 4 pont előnnyel és lényegesen jobb gólaránnyal szerzi meg az aranyérmet!

A Vasas második bajnokságának kovácsai: *Szentmihályi — Kárpáti, Mészöly, Sárosi (Ihász) — Bundzsák (Bakos), Berendi — Kékesi, Borsos (Csordás), Machos, Farkas, Mathesz.* Nagyon érdekes, hogy csak Szentmihályi, Kárpáti, Mészöly, Sárosi, Berendi és Farkas szerepel mindig — amikor játszik — ugyanazon a poszton, a többiek egyikről a másikra vándorolnak. Bundzsák például jobbfedezet, középcsatár és középhátvéd, Ihász balhátvéd, középcsatár és balszélső, Mathesz jobbszélső és balszélső, Csordás jobbszélső, jobbösszekötő és középcsatár.

Ennek a csapatnak a sikerét a nagy lelkesedés mellett annak lehet tulajdonítani, hogy igen jó keveréke az idősebbeknek és fiatalabbaknak, s a labdarúgók zöme jóval az akkori átlag fölötti képességgel rendelkezik. Az együttes legjobb góllövője *Machos* (18) és a fiatal *Farkas* (11).

Az 1961—62-es bajnokságban van ereje a csapatnak ismételni. Az őszi idény mérkőzéseinek lejátszása után vezetnek az Újpesti Dózsa előtt. Mikor tavaszi fordulóra kerül a sor — a VB miatt őszre hoznak előre 3 fordulót — még mindig ők állanak az élen. A Vasas a téli szünetben nyugodtan készülődik, s az sem rendíti meg, amikor az újpestiek tavasszal elhúznak. Aztán újból egy pontra csökken a dózsások előnye. Ez a közvélemény: amelyik csapat győz a Vasas—Újpest találkozón a Népstadionban, az átveheti az aranyérmet, mert az utolsó fordulóban a tabella vége felé kullogó Ózd nem lehet akadály, még akkor sem, ha ezen múlik a vasgyári csapat kiesése. Nos, a Vasas nyeri Machos két góljával a rangadót 2:1-re! Majd legyőzi Ózdot is. Az újpestiek pedig még az MTK-nak is leadnak egy pontot.

A végeredmény: bajnok a Vasas 38, 2. az Ú. Dózsa 36, 3. az FTC 33 ponttal, 4. a legjobb vidéki együttes, a Tatabánya.

A bajnokcsapat összeállítását meg sem kíséreljük leírni, mert bár mindössze 14 játékos szerepel a bajnoki év folyamán — hihetetlenül kevés ez —, a csapat összetétele szinte fordulóról fordulóra változik. Szentmihályi, Kárpáti, Mészöly, Sárosi, Ihász, Bundzsák, Berendi, Bakos, Mathesz, Kékesi, Machos, Farkas, Pál II Tibor, Pál I László bármily feladatot kap is, hihetetlen lelkesedéssel próbálja azt megoldani. Ez a bajnoki cím valóban a lelkesedés, az egyesület iránti szeretet, az önbizalom, s persze az átlagon felüli képességek eredményeképpen születik meg. A három közül ez a Vasas legküzdelmesebb bajnoksága.

A bajnoki év legnagyobb szenzációja az, hogy a két év előtti bajnok, a Csepel az utolsó helyen végez és az Ózddal együtt búcsút mond az NB I-nek...

Göröcs János az Újpesti Dózsa csatára, aki az 50-es évek végén robbant az élvonalba

Hárman a hatvanas évek vezéregyéniségei közül. Balról: Mészöly Kálmán (Vasas), Bene Ferenc (Újpesti Dózsa), Albert Flórián (FTC)

KÜLFÖLDI

KÉPES HÍRADÓ

„A Bayern München sok szerencsével mesterhármast ért el a Bajnokcsapatok Európa Kupájában, a St. Etienne két kapufa után 1:0-ra vesztett" — írta a semleges zürichi Sport a glasgowi döntő után. Az 57. percben Piazza szabálytalanul akasztotta Müllert, a szabadrúgásból Beckenbauer Rothhoz gurította a labdát, s annak erős lövése nyomán a sorfal között Csurkovics kapujába jutott. 1:0. Ezzel a góllal nyert a Bayern. (A fenti képen a gól utáni pillanat. Balról felemelt karokkal Beckenbauer, a levegőben ugyancsak felemelt karokkal a góllövő Roth, továbbá a fehér mezes Bayern játékosok közül Müller, s a fiatal Horsmann.)

Ez volt a Bayern negyedik szerencsés döntője és Roth harmadik szerencsés gólja — döntőben.

Az első: KEK döntő 1967-ben, Nürnbergben a Glasgow Rangers ellen, hosszabbított játékidőben, a 109. percben Ohlhauser átadása után Roth a kapuba talált. Végeredmény 1:0.

A második: BEK-döntő Brüsszelben 1974-ben az Atletico Madrid ellen. A rendes játékidő után: 0:0. A hosszabbításban az Atletico a 113. percben Luis góljával 1:0-ra vezetett, s már győztesnek látszott, amikor egy perccel a befejezés előtt Schwarzenbeck egyenlített, s ezzel a Bayern kiharcolta a döntő újrajátszását. A döntő második mérkőzésén már nem volt szükség a szerencsére, a Bayern simán nyert 4:0-ra.

A harmadik: BEK-döntő 1975-ben, Párizsban a Leeds United ellen. Erről írták akkor, hogy mindössze két lövés ment a Leeds kapujára, s mindkettőből gól lett. 2:0 Gólszerző: Roth és Müller.

A negyedik: az idei BEK-döntő, amely után ilyeneket olvashattunk: „Bayern győzelem — fény nélkül." „50 perc után a St. Etienne akár 3:0-ra vezethetett volna, s nem érdemtelenül." A szerencsét Gerd Müller is elismerte, amikor ezt mondta: „Nem hittem, hogy a franciák ilyen erősek. Nagy szerencsénk volt . . ."

A mostani döntő után a Bayern München nevét harmadszor vésték a BEK-serlegre. Egymásután háromszor. Akárcsak 71-ben, 72-ben és 73-ban az Ajax nevét. Oda 1956-ban, 57-ben, 58-ban, 59-ben és 60-ban ötször egymásután Real Madrid neve került, majd 66-ban hatodszor is. Kétszer vésték a Benfica, a Milan, az Internazionale, egyszer pedig a Celtic, a Manchester United és a Feyenoord nevét. Huszonegyszer írták ki a BEK küzdelmét, de a serlegen még csak kilenc csapat neve díszeleg.

Az alsó képen az idei döntő után balról: Hoeness, Hansen, Maier a serleggel és felemelt karral Müller. Sok Bayern-szurkoló ünnepelte csapatát, de az 54 864 fizető néző között még több volt a francia. A mérkőzés napjának délelőttjén ugyanis 3 percenként indultak a repülőgépek Párizsból . . . Glasgowban egyébként még több nézőre számítottak. Mintegy 20 000 jegy a feketézők kezében maradt . . .

Az UEFA Kupa 1975—76. évi döntője: Liverpool—FC Bruges 3:2 (Liverpoolban) és 1:1 (Brüsszelben). A kép a második mérkőzésről: Fairclough (a 63. percben Toshack helyére állt be) a belga kapura lő. Az UEFA Kupát (korábban VVK és EVK) 1975—76-ra tizennyolcadszor írták ki. A kezdeti spanyol és olasz sikereket (kétszer-kétszer a Barcelona és a Valencia, egyszer-egyszer pedig a Róma és a Zaragoza bizonyult a legjobbnak) a Ferencváros váltotta fel 1964—65-ben, amikor terminus nehézségek amerikai portya stb.) — arra vállalkozott, hogy a kupa szokásos két döntője helyett csak egy legyen, mégpedig idegenben, Torinóban. A zöld-fehérek a Juventus elleni 1:0-ás győzelmükkel ott nyerték meg a kupát. Utána a Barcelona és a Dinamo Zágráb sikere következett, majd a legutóbbi kilenc évben hét (!) alkalommal angol csapat lett az első. Kétszer-kétszer: Leeds United, Liverpool (most másodszor), egyszer pedig Newcastle, Arsenal, Tottenham. Nem angol csapat közben csak kétszer volt védő, a Feyenoord és a Borussia Mönchengladbach. A mostani, brüsszeli döntőn két tucat angol szurkoló nem lehetett ott, mert a döntő előtt a tudatlanságig lerészegedtek, s az utcákon a belga rendőrség szedte össze őket. A belga rendőrök egyébként jól vizsgáztak a KEK-döntőn is. Ekkor az Anderlecht—West Ham United mérkőzésre 8000 angol szurkoló kísérte el a csapatát. Négy nappal előbb a belga rendőrök a biztonságot tanulmányozták az Angol Kupa döntőjén. A 8000 szurkoló repülőgépeken és 125 autóbuszon érkezett a belga fővárosba. Az utóbbiakat a kikötőből egyenesen a stadionba irányították, hogy ne legyenek „veszélyesek" Brüsszel utcáin. Segítettek nekik a civil ruhás angol rendőrök (bobbyk), akik a szurkolókkal együtt érkeztek. A stadionban az angolokat szétszórták, különböző szektorokba helyezték el.

Palotai Károly vezette Glasgowban a BEK-döntőt, valamint ezt követően a Skócia—Anglia (2:1), a Brit Bajnokságért játszott mérkőzést, s a skótok győzelmükkel a díj 1. helyén végeztek. A képen Rough, a skót kapus megszerzi a labdát Pearson elől.

Szinte vízszintes helyzetben van a levegőben Enver Marics, Jugoszlávia kapusa a Wales elleni EB visszavágón, s a fejelni akaró Brian Flynn elől üti el a labdát. A jugoszlávok otthon 2:0-ra győzték le a walesieket, majd Cardiffban, a Ninian Parkban 1:1-es döntetlennel kerültek az EB négyes döntőjébe

A BEK-döntő után Giscard D'Estaing államelnök fogadta az Elysee palotában a 2. helyet elért St. Etienne csapatát

Az Angol Kupa döntője előtt a többség a Manchester United győzelmét fogadta, a könyvvesek 5:1 arányban adták a MU-sikerét, de a döntőt Southampton nyerte. Ezzel három éven belül másodszor lett II. ligabeli a kupagyőztes. 100 000 néző mellett rekordbevétel volt a Wembley stadionban. Mostanában mindig rekordbevétel van 100 000 néző mellett, mert a jegyek évről évre drágábbak. Képünkön az ünneplő Southampton csapata közvetlenül a kupa átadása után. A MU szurkolói szomorúak voltak: se bajnoki cím, se kupa...

Az utolsó mérkőzésen a döntetlen is elég lett volna a Liverpool számára, de a csapat túlteljesítette a tervet, s Wolverhamptonban 3:1-re verte a Wanderers csapatát, s ezzel bajnok lett. A képen Kevin Keegan megszerzi a Liverpool első gólját. Az angol I. ligába került egyébként a West Bromwich Albon, amelynél John Giles nemcsak edző, hanem játékos is, s így hosszú után újra lesz edző-játékos az I. ligában. A másik két feljutó: Sunderland és Bristol City, az utóbbi 65 év után került vissza

A bajnok Liverpool gárdája. Áll, balról: Lawler, Heigway, Keegan, Lindsay Kennedy, Clemence, Thompson, Toshack, McDermott, Jones; térdel: Case, Boersma, Callaghan, Smith, Hughes, Faisley menedzser, Hall, Cormack, Neal

UEFA ifjúsági labdarúgó Torna Magyarország 1976

Mindenki elégedett

Vélemények az UEFA Tornáról

A XXIX. UEFA Tornáról csokorba kötöttünk több nyilatkozatot. Az egyhangú vélemény: az MLSZ jól rendezte meg a tornát. A dicséret jólesik. Kétszeresen. Csapatunk ezüstérmet szerzett.

Íme a vélemények, s ehhez a mi megjegyzésünk válogatott csapatunk szerepléséről.

„Gratulálok!"

Az UEFA tornák jól ismert személyisége a nyugatnémet *dr. Karl Zimmermann*, az UEFA ifjúsági bizottságának a tagja, aki sokáig tevékenykedett elnökként is. Jelentős volt a szerepe az NSZK futballsportjában is. Évek hosszú során át irányította a nyugatnémet fiatalok sportját, hervadhatatlanok az érdemei az NSZK ifjúsági labdarúgó sportjának megszervezésében, s ebből kiindulva a fiatal tehetségek felkutatásában.

Zimmermann a magyar labdarúgás nagy barátja, felsőfokon nyilatkozott a torna magyarországi rendezéséről, az újból kibontakozó magyar futballról.

— *Csak gratulálni lehet a Magyar Labdarúgó Szövetségnek a torna kifogástalan, minden bonyodalomtól mentes megrendezéséért. Ami mindenkit meglepett — engemet nem, hiszen én ezt már jól ismertem —, a végtelen szívélyesség, a vendéglátás, még a gondolatát is eltalálták a házigazdák vendégeiknek.*

— *Mindenütt nagyszerűen előkészített pálya várta a csapatokat, kifogástalan volt a lebonyolító gépezet, a tehetséges szakemberek közreműködése is méltán keltett feltűnést, hiszen nem sok ország rendelkezik ennyire futballhoz értő társadalmi erővel.*

Milyennek találta a torna színvonalát?

— *A fiatalok évről évre újabb és újabb előrehaladást tesznek, szorosan a nyomában járnak a felnőtt futballnak, már ami a kellékeket, a technikát, a taktikát, az erőnléti felkészülést illeti. Hogy ez mennyire így van, azt már mutatja egy bizonyos kiegyenlítődési folyamat is, hiszen ma már egyre inkább számolni kell a svájci, a finn, s még az izlandi labdarúgással is. A FIFA-hoz hasonlóan a labdarúgásban elmaradt országok fejlesztését tűzte ki célul az UEFA is, és ehhez nagyszerű lehetőséget ad a fiatalok évenkénti vetélkedője, hiszen ezekre a korú gyerekekre jellemző a becsvágy, a nagy akarás, a mind magasabbra törés...*

Mi történt az NSZK ifjúsági válogatottjával, miért nem tudott jelentősebb szerepet játszani. Ez a kérdés azért is érdekes, mivel az NSZK-nak kiváló a labdarúgása, mégis ifjúsági válogatottjuk a közel három évtized alatt még egyszer sem tudott bajnokságot nyerni.

— *A mi országunkban nagyszerűen szervezett az ifjúsági labdarúgás, tehetségeink is vannak szép számmal, ezt jól mutatja válogatott csapatunk ismételt európai és világsikere. A fiataloknál azonban az UEFA-torna úgy vélem már nem jelent olyan vonzerőt mint valaha, hiszen többségük nagy klubok tagja, némelyikük már játszik is a felnőttek között, mások tartalékjátékosok, de anyagilag máris eléggé „önállóak"... Mindig eszembe jut a mi nagy öregünknek, Sepp Herbergernek a mondása: „igazán jó munkát ‚éhes' játékosokkal lehet végezni".*

Dr. Karl Zimmermann nagy érdeklődéssel járta végig az MLSZ 75 éves jubileuma alkalmából rendezett kiállítást, s közben megjegyezte:

— *Ennek a kis országnak mindig nagy volt a futballsportja, jól bizonyítják ezek a tablók, hiszen európai és világnagyságok sikereit eleveníti fel. Ahogy rövid magyarországi tartózkodásom alatt láttam és főleg amit hallottam arra mutat, hogy a magyar labdarúgó sport vezetői megtalálták a hullámvölgyből kivezető utat és még ha egyelőre csak apróbb „részsikerekkel" is jelentkeznek ismét a kontinens élvonalában, máris felhívták magukra a figyelmet több vonalon, így például az ifjúsági válogatott is, amely igazán hősies, bátor küzdelemben maradt alul a nagyszerű szovjet csapattal szemben.*

Az egri stadion nézőterén: Sir Stanley Rous, a FIFA díszelnöke, Barcs Sándor, az UEFA alelnöke, Friedrich Seipelt, az UEFA játékvezető bizottságának elnöke (MTI Foto)

Az UEFA ifjúsági bizottságának ülése Budapesten. Balról: Renato Orlando (Svájc), az UEFA titkára, Ernest Kangley (Anglia), dr. Karl Zimmermann (NSZK), Dahl Engelbrechtsen (Dánia) elnök, Krizsán József, az MLSZ főtitkára (MTI Foto)

„Ma a fizikum is számít"

A torna egyik legszimpatikusabb csapata a spanyol ifjúsági válogatott volt. Eléggé biztosan lett csoportgyőztes, az elődöntőben ugyan nem okozott sok gondot a szovjet válogatottnak — túlságosan hamar megadta magát —, de a harmadik helyet eldöntő mérkőzésen imponáló volt a franciák feletti 3:0-ás győzelme.

A spanyol ifjúsági válogatott vezető edzője *Gustavo Biosca* a Barcelona egykori, 17-szeres válogatott középhátvédje, aki a jelenlegi spanyol szövetségi kapitánnyal, *Kubala Lászlóval* hosszú ideig játszott együtt. A segítője nem kisebb név, *Pereda*, az ugyancsak volt válogatott jobbösszekötő, akire azért is emlékezhetnek a magyar szurkolók, mivel az 1964. évi Nemzetek Európa Kupája mérkőzésen a 2:1-es spanyol győzelemből egy góllal vette ki a részét. Ő rúgta az elsőt és Amancio a másodikat.

Jó alkalom volt a torna a Bioscával

való beszélgetésre, hogyan is alakította ki ifjúsági válogatottját, miként készültek Magyarországon?

— *Gondolom, mindenki kissé meglepődik azon, hogy nem voltak különösebb előkészületeink, már ami a magyarországi utazás előtt történt. A kiválogatást azonban gondosan végeztük, segítőtársaim járták az országot, nézték végig a tartományi mérkőzéseket és tették meg észrevételüket a tehetségekre. Az ifjúsági munka közvetlen ellenőrzése Kubala Lászlóhoz tartozik, tehát amit elvégeztünk, az szorosan beletartozott az ő elképzeléseibe, általános terveibe is. A különböző rostákkal 16 főre csökkent a keretünk, két válogatott mérkőzést játszottunk előkészületként, majd 8 napos edzőtáborozás előzte meg a XXIX. tornát.*

Hogyan történik a válogatás, mit vesznek figyelembe a szakértők, technikai képességeket, fizikumot vagy mind a kettőt?

— *Régi gyakorlat nálunk is, hogy a labdával bánni tudó fiatalok neve kerül elsőként a noteszokba. Az idő szele azonban már minket is megérintett, ma már gondot fordítunk arra is, hogy fizikailag jól megalapozott fiúk is legyenek a csapatban, hiszen az ifik küzdelme is egyre inkább keményebb, többet követel. Persze mindez mai csapatunkon még nem látszik meg, ki kételkedhetne azonban Ufarte ragyogó képességeiben — bár alacsony termetű, gyenge testi felépítésű —, aki egyesít magában mindent, ami ennek a játéknak magas szintű műveléséhez szükséges. Ragyogó a technikája, a legváratlanabb helyzetekben tud improvizálni, de azt hiszem, erről nekem nem is kell hosszabban beszélni, akik látták őt játszani, biztosan egyetértenek velem, hiszen a csoportmérkőzéseken, de később is a közönség egyik kedvencének számított. Amolyan jó értelemben vett „vagány" futballista, aki a Real Sociedad első csapatának is erőssége ma már.*

Milyen az ifjúsági bajnokság szervezése?

— *Eddig tartományonként voltak ifjúbajnokságok és a győztesek ezek befejeztével találkoztak, kieséses rendszerben folyt a küzdelem a végső győztesig. A nagyobb városoknak, Madridnak és Barcelonának külön bajnoksága volt, a legjobbak természetesen bekapcsolódtak az említett sorozatba. Újabb tervezetünk szerint országos ifjúbajnokságot szervezünk, úgy véljük, hogy ezzel a legkisebb helységből is felszínre tudjuk hozni a tehetségeket.*

A mostani tornán feltűnt fiataloknak mi a további életútjuk?

— *Azok a gyerekek, akik nagy kluboknak az ifjúsági játékosai, természetesen előbbre léphetnek majd, állandó játékosai lehetnek a felnőtt csapatnak. A többiek a torna után 18. életévük betöltésével szerződhetnek el kisebb egyesületekből oda, ahova hívják őket.*

Melyek a legjobb nevelő klubok?

— *A Reál Madridnak kitűnő az ifjúsági gárdája, ugyanígy a Barcelonáé, de kiváló munkát végeznek a Murciánál is, három évig folyamatosan ők nyerték a tartományi bajnokságot.*

Elégedettek a szerepléssel?

— *Igen, ennél többre nem is számítottunk, a bronzérem elnyerése szép siker, az előttünk végzett csapatok ebben az évben jobbak voltak nálunk.*

Az UEFA Torna atyja

A XXIX. tornán hazánkban tartózkodott *Sir Stanley Rous*, a FIFA 1974-ig volt elnöke, a labdarúgó világszövetség jelenlegi díszelnöke. Rous jelenléte azért is volt érdekes, hiszen tulajdonképpen még a FIFA keretében ő volt az életre hívója ennek a ma már hagyományos európai ifjúsági seregszemlének. Hogyan jött ez a gondolata, milyen tervekkel kezdett az elképzelés megvalósításához?

— *Az idea abból adódott, hogy a második világháború után sok idő eltelt, amíg létrejöttek nemzetközi,*

Dr. Artemio Franchi, az UEFA olasz elnöke átadja a kupát a szovjet csapat kapitányának (MTI Foto)

válogatott mérkőzések, alapkőletételt jelentett tehát, hogy a fiatalok kezdjék meg az újból egymással érintkezést, hiszen ők már a jövőt jelentették.

— *1948-ban volt az első torna a FIFA rendezésében, nyolc csapattal kezdődött, de azután ahogy múlt az idő, egyre nagyobb lett az érdeklődés és miután megalakult az UEFA, sikerült rábeszélnem az európai szövetség vezetőit, vegyék át a torna szervezését, így kezdődött.*

Roust általában a Heves megyei csoport mérkőzésein — itt szerepeltek a magyar ifik — lehetett látni, s ez nem véletlen, hiszen szereti a magyar futballt, ő volt az, aki 1956-ban a sikeres magyarországi UEFA Torna után, amelyen együttesünk nagyszerű játékkal 3:1-re verte Angliát, szigetországi vendégszereplésére hívta meg a magyar fiatalokat.

Jól emlékszik Sir Stanley erre az időre.

— *Igen, nagyszerű volt az a torna, a magyarok kitűnő házigazdáknak bizonyultak, a vidéki városok igazi vendégszeretettel fogadták a csapatokat és amint láttam, ugyanez ismétlődött meg most húsz év múlva... Akikkel beszéltem, mind a legnagyobb elégedettségüket fejezték ki a magyarországi rendezésért, pedig akkor még nem is volt vége az eseménysorozatnak...*

Stanley Rous ugyanis nem tudott végig jelen lenni az idei tornán, csak a csoportmérkőzéseknek volt szemtanúja, hazaszólította őt más irányú kötelezettsége, ami ugyancsak a futballal kapcsolatos. Az angol iskolás labdarúgásról volt ankét Londonban és ennek egyik előadója Rous volt.

Szívesen beszélt emlékeiről.

— *Sokszor jártam Budapesten az angol vlogatottal is, de játékvezetőként egy magyar—olasz mérkőzést is vezettem Budapesten, azt, amelyen a nagyszerű hátvédnek, Korányinak eltört a lába. Emlékeimet, élményeimet most tovább gyarapítottam, memoárom fényes lapjaira kerülnek az újbóli magyarországi napok.*

A torna alkalmából sok szó esett arról, hogy 1977-ben Tunézia megrendezi az első ifjúsági világbajnokságot. Mi erről a véleménye Stanley Rousnak?

— *Amikor még én voltam a FIFA elnöke, akkor is felvetődött ez a gondolat, de senki nem támogatta. Nagyjából ismerem a viadal tervezetét, de arról is hallottam már, hogy sok klub máris ellenzi játékosainak igénybevételét és nem fogja elengedni őket a VB-re. Ugyancsak mások túl korainak tartják az ifjúságiak számára az ilyen méretű versengést, ennek ellenére mégis lehetséges, hogy rendben lezajlik majd a fiatalok első világbajnoksága és egy*

A győztes szovjet válogatott (MTI Foto))

Csapatkapitányok. Balról: Bondarev (szovjet), Giron (magyar), Santiago (spanyol), Lacuesta (francia), Zukanovics (jugoszláv), Galbiati (olasz)

újabb sikeres sorozat kezdődik a világ labdarúgásában.

S mi a véleménye az UEFA-torna további jövőjéről?

— *Ez a versenysorozat megtalálta a maga helyét a kontinensen, része lett az európai futballnaptárnak és biztos vagyok abban, hogy ez a jövőben is így lesz, amelyhez a Magyarország által idén rendezett torna sikere is hozzájárul.*

Dr. Artemio Franchi (Olaszország), az UEFA elnöke:

Biztató az európai labdarúgás jövője

— Nagyon elfoglalt vagyok, így csak a XXIX. UEFA Torna döntő küzdelmeit tudtam megtekinteni. Négy csapat egy-egy, jelentős tét mérkőzéséből nem lehet alapos következtetéseket levonni, csupán a rövid tapasztalatokból ítélni. Eszerint a Szovjetunió válogatottja jogosan lett az UEFA Torna győztese, lényegesen olajozottabb gépezetként működtek, mint ellenfelük, erőteljesebbek voltak a magyaroknál. A vendéglátók döntőbe jutása szép fegyvertény, a híres magyar stílus követői, csupán a gólra törő támadókat hiányoltam. Spanyolország csupa tehetség, csupa virtus, régen volt ilyen csapatuk. Franciaország is elég régen játszhatott a döntőért, fiataljai ígéretesek.

— Kijelenthetem, hogy biztató az európai labdarúgás jövője, mert az UEFA Tornán szerepelt ifjakban meg van az a tehetség, hogy idővel elődeik sikeres útját járják. Ha a tornáról egészében szó esett, a nyilvánosság előtt külön ki kell emelni, milyen remek házigazdáknak bizonyultak a magyarok, minden külföldi nagy örömmel emlékezik vissza a Magyarországon eltöltött szép napokra.

A. Dahl Engelbrechtsen (Dánia), az UEFA Ifjúsági Bizottságának elnöke:

Sokat vártunk — többet kaptunk

— *Amikor Magyarország kérte az UEFA Torna rendezési jogát, ha jól visszaemlékszem, egyértelmű lelkesedéssel helyeselt mindenki az UEFA Ifjúsági Bizottságában. Miért? Mert híres labdarúgó nemzet, magas rendezési kvalitásokkal rendelkezik, szereti, szívébe zárja a hozzálátogatókat, elhalmozza azokat híres vendégszeretete ezer jelével. Így — őszintén meg kell mondanom — sokat vártunk rendezésben, hangulatban a magyarországi tornától, — de még így is várakozásunk felett kaptunk. Egyszóval minden nagyon emlékezetes, mondhatnám felejthetetlen volt.*

— *A magas rendezési nívó mellett a játékszínvonal miatt sem kell szégyenkezni. Minden csapat teljesítményén, felkészültségén meglátszott, hogy már milyen jelentős helyet foglal el programjukban az ifjúsági labdarúgás, s ezen belül természetesen az UEFA Torna is. A legszisztematikusabban épített és felkészített szovjet válogatott tudását kellően jelzi az első hely, ha a többi ország is követi módszerességüket, még több izgalom lehet a következő esztendők tornáin. Nastasevszkij, ez az ifjú rakéta az idén többet mutatott, mint annakidején Blohin az UEFA Tornán, óriási tehetség, persze az Arany-labdáig meglehetősen hosszú, tekervényes az út... A jövő egyik nagy játékosának látszik a spanyol Lopez Ufarte.*

Dr. Tarik Özeregin (Törökország), az UEFA Ifjúsági Bizottság tagja:

Jó játék — gólokkal

— Nagyszerű torna volt, méltó díszelőadása Európa ifjúsági labdarúgásának. Ami külön örvendetes, nemcsak a színvonal elégített ki, hanem gólokban is gazdag volt ez a torna. Úgy született 71 gól, hogy például a Hajdú-Bihar megyei B-csoportban meglehetős gólszegénység uralkodott, átlagban egy-egy gól esett a mérkőzésekre, Izlandnak és Törökországnak 240 perc sem volt elegendő, hogy legalább egyszer bevegye ellenfele kapuját. A tornagyőztes Szovjetunió válogatottja kiemelkedett a mezőnyből. Magyarország több dologra jogosan büszke lehet. Mindenekelőtt fiataljai tehetségére. Az elmúlt évben Svájcban harmadiknak érkezett be, most a második helyet érdemelte ki. A labdarúgásban általában nincsenek véletlenek, egymásutáni két évben dobogón állni azt jelenti, hogy jól foglalkoznak az utánpótlással — és van mivel foglalkozni. Minden UEFA vezető megállapítását tolmácsolom, amikor kijelentem: a rendezés méltó volt egy 75 éves labdarúgószövetség tekintélyéhez, hírnevéhez.

Renato Orlando (Svájc), az UEFA iroda titkára:

Ezüst a csapatnak, arany a rendezésnek

— Annyi szépet és jót vall mindenki a XXIX. UEFA Tornáról, hogy én, aki a kezdet kezdetétől aktívan részt vettem a magyarországi esemény előkészítésében, távirati stílusban mondom el véleményemet. Eszerint: rendezés, szervezés kiváló. Aranyat érdemel. Színvonal: jó, kedvező képet adott az európai ifjúsági labdarúgásról. Sorrend: igazságos, a legjobb négy csapat foglalta el az első négy helyet, reális rangsorolás szerint. Benyomások: nagyszerűek, magánemberként is bármikor nagy örömmel jövök Magyarországra.

Vlagyimir Ivanov, a tornagyőztes szovjet válogatott vezetője:

Alapos munkának meg van az eredménye

— *A Szovjetunióban nagy várakozással tekintettek a labdarúgás hívei a magyarországi UEFA Torna elé. Ifjúsági együttesünk meglehetősen régen, még 1967-ben nyert UEFA Tornát, úgy ítéltük meg,*

Kutas István, az MLSZ elnöke gratulál a magyar csapat játékosainak (MTI Foto)

Förster (nyugatnémet), Boyle (walesi), Nemcicky (csehszlovák), Lindholm (finn), Bucher (svájci), Koc (török)
(Karossa László felvételei)

hogy az idén kilátásaink kedvezőek. Új edzővel, új válogatási elvek szerint, új módszerekkel kezdtük a felkészülést, lassan már két esztendeje. Sokat és alaposan dolgoztunk — s mint a magyarországi eredmények mutatják, meg lett az eredménye. Öt ellenfelünket sikerült legyőzni úgy, hogy még gólt sem kaptunk. Ez nem véletlen, védelmünk biztonságára nagy súlyt fektettünk. „Egy csapat" diadalmaskodott a XXIX. UEFA Tornán, s ezért jómagam név szerint külön a hozzánk is eljutott nemzetközi elismerések ellenére sem emelik ki senkit. Mindenki megtette a magáét, a futballpályán siker csak a kollektív munkával, s nem pedig egyének csillogásával érhető el. A sokat emlegetett Nastasevszkijjel kapcsolatban csupán azt jegyezném meg, hogy az első mérkőzésünkön lecseréltük, mert elégedetlenek voltunk teljesítményével. Sok kérdést kaptunk az UEFA Torna legeredményesebb játékosával kapcsolatban. Itt is válaszolok: még nem játszott a Dinamo Kijev első csapatában, ahhoz még sokat kell fejlődnie. Mindenesetre jó úton halad, de az igazi beérkezéshez még nagyon sok a tennivalója.

— Az UEFA Torna megnyerése, a 23 éven aluli válogatott Európabajnokság döntőjébe kerülése jó képet ad labdarúgó utánpótlásunkról. S miután mind a két döntőben a magyarok az ellenfeleink, egyértelmű, hogy magyar barátaink is bizakodva nézhetnek a jövő elé. Sikereinken felbuzdulva folytatjuk a munkát, már építjük a XXX. és a XXXI. UEFA Tornára is ifjúsági válogatottunkat. A sikerekhez vezető út ugyanis hosszú, időben munkához kell látni. Magyar barátainknak küldöttségünk nevében őszintén gratulálok a második helyhez és a kitűnő rendezéshez. Itt valóban csak játszani kellett — minden egyéb feltétel magas színvonalon adva volt.

Acconcia Italo,
az olasz válogatott edzője:

A legjobb játékosaink

— Az idén sem tudtunk bekerülni a legjobb négy közé, s ebben nincs semmi meglepetés. A pontosan tíz évvel ezelőtti UEFA Torna győzelem óta — kivéve az 1973. évi olaszországi torna harmadik helyét — ifjúsági válogatottunk nem tud letenni az asztalra kiemelkedő eredményt. Magyarázattal is szolgálhatok. Sajnos, nálunk nincs úgy, mint más országokban, miszerint a legjobb fiatalokból kialakított ifjúsági válogatott játszik. Magyarországra például olyan kiemelkedő futballisták nélkül kellett utazni, mint Cabrini (Atalanta), Tavola (Atalanta), Fiorinin (Rimini), Pirchker (Atalanta). Klubjuk nem engedte el őket, mert még folyt a bajnokság. Még így is bekerülhettünk volna a legjobb négy közé, ha más csoportban küzdünk. Magyarország, Wales és Jugoszlávia, Olaszországgal olyan csoportot alkotott, amelyhez hasonló erősségű nem volt egy évben sem.

— Imponáló volt a szovjet fiatalok játéka, kitűnő csapatteljesítménye. Véleményem szerint különösen érettségükkel álltak messze a mezőny előtt, végső győzelmükhöz az első mérkőzésük után már nem férhetett semmi kétség.

Ernest Kangley (Anglia),
az UEFA Ifjúsági Bizottság tagja:

Ha még az angolok is itt lehettek volna

— Nem jártak Magyarországon tengerentúli szakemberek, s így nem is sejtik, milyen erős európai együttesekkel kerülnek majd szembe jövőre, Tunéziában, az első ifjúsági világbajnokságon. A XXIX. UEFA Torna nagyszerű próbát jelentett az európai fiatalok számára. Ez természetes. A magyarországi küzdelmekről megállapítható, hogy érdekes, színvonalas volt, s még érdekesebb lett volna, ha Anglia fiataljai is itt versengenek.

Becsületes helytállás

A magyar ifjúsági válogatott becsületesen helytállt a XXIX. UEFA Tornán, újabb éremmel, ezúttal ezüsttel gazdagította a fiatal futballisták által szerzett eddigi éremkollekciót. Utólag részletesen elemezve, értékelve a történteket, igazságosan alakult a végeredmény, hiszen ezt a szovjet csapatot a magyar együttes nem múlhatta felül. Olyan nagy volt a különbség a két gárda között, elsősorban erőnlétileg és gyorsaságban. De kezdjük előbbről.

A magyar ifjúsági válogatott soha ilyen jó felkészülést nem végzett, mint a mostani tornára. Számtalan nemzetközi mérkőzésen kovácsolódhatott össze a gárda, amelyet mindvégig szakavatott kézzel irányított *Rákosi Gyula*. Mindenkit megnézett, akit tehetségesnek mondtak és az már nem az ő számlájára írandó, hogy pillanatnyilag nincsenek igazi nemzetközi klasszist sejtető tehetségeink. Rákosi keretéből mindent kihozott, amit lehetett. A szakemberek egyöntetű meglátása az volt, hogy ifjúsági válogatottunk túlszárnyalta az elképzeléseket. A csoportban az Olaszország és Wales elleni győzelem után a jugoszlávoktól elszenvedett vereség miatt ugyan némileg a szerencse is segítette fiainkat a négy közé, de mindenki szerint rászolgáltak erre az előbbre lépésre, hiszen becsületesen megtették a tőlük telhetőt.

Az elődöntőben a Franciaország elleni 11-es rúgásokkal kivívott siker sokat kivett a gárdából és bár fogadkoztak, hogy meglepetésre készülnek a Szovjetunió ellen, saját árnyékukat ma még nem léphették túl. Ekképp fogalmazott Rákosi Gyula is.

— *Igazán minden dicséretet megérdemelnek a fiúk, fegyelmezetten, nagy akarással, lelkesedéssel készültek a tornára, azzal a célkitűzéssel, hogy valahol az élen végeznek. Tavaly Svájcban még csak bronzéremre tellett az erőnkből, ezért is értékelem sokra a második helyet, amely most már ezüstöt hozott... Ugyanilyen formában kívánjuk folytatni a munkát, még szélesebb tehetségkutatással, még alaposabb kiválasztással, még inkább korszerűsített módszerekkel és akkor remélhetőleg jövőre is hasonlóan vélekedhetünk.*

Igen erre szükség is lesz, hiszen a jövő évi, a belgiumi döntőnek csak a rendező ország válogatottja a tagja automatikusan, a többieknek selejtezőkön kell majd kiharcolni a részvételt, ennek párosítását július 7-én készítik el Zürichben.

Az ezüstérmet szerzett csapatból többen mindvégig nagyon jó teljesítményt mutattak. Közéjük tartozik *Kiss Imre* a kapus, *Giron Zsolt* a középhátvéd, néhány megingásától eltekintve, a balhátvéd *Mater*, aki azzal is kitűnt, hogy a Szovjetunió elleni döntőben teljesen hatástalanítani tudta a gólzsák Nasztasevszkijt. Tetszett még *Gyimesi* fáradhatatlan középpályás játéka, *Fejes* harcossága. Mindketten a torna legjobb tizenegyébe kerültek. *Porogi* váltakozó formában szerepelt, de a többiek is becsületesen megtették a tőlük telhetőt. Nagy kár volt, hogy hiányzott a csapatból a két sérült csatár, Molnárfy és Nagy, velük hatékonyabb, ütőképesebb lehetett volna a magyar ifjúsági együttes.

Csak gratulálni lehet a magyar fiúknak az elért eredményhez, annak reményében, hogy fejlődésük nem áll meg, töretlenül haladnak majd mind feljebb labdarúgó pályafutásukban és akkor sok öröme lesz még bennük a magyar futballrajongóknak.

Boskovics Jenő
Hoffer József

75 ÉV - 500 MÉRKŐZÉS

Ezzel a címmel most jelent meg a Labdarúgás különszáma, amelyben 52 oldalon ismertetjük a magyar válogatott szereplésének 75 évét. A különszámunk csak a lapterjesztők útján került forgalomba, tehát lapunk előfizetői is csak ott szerezhetik meg.

Nyomdatechnikai okok miatt a legutóbb játszott válogatott mérkőzések már nem kerülhettek a különszámba, de jeleztük, hogy a további mérkőzéseket lapunk legközelebbi számában foglaljuk össze. Erre most kerül sor.

Az egyes találkozók előtt a mérkőzés sorszámát közöljük — ilyen a Svájc elleninél nincs, mert ez soronkívüli volt —, ezt követően az ellenfél neve, a végeredmény és a félidő eredménye olvasható — az eredmény természetesen a magyar csapat szempontjából. Majd a mérkőzés színhelye, hónapja és napja, valamint a nézőszám olvasható. V = vezette, M = Magyarország (az ellenfél országának neve is lerövidítve), Cs = csere, G = góllövő.

1976 (folytatás)

Svájc 1:0 (1:0). Lausanne, április 30, 10 000 néző. **V:** Konrath (francia). **M:** Kovács L. — Nagy III, Kerekes, Kereki, Kántor — Kovács J., Fazekas, Csongrádi — Májer, Kovács I., Nagy L. **S:** Burgener — Stohler, Bizzini, Guyot, Fischbach — Pfister, Hasler, Botteron — Jeandupeaux, Risi, Müller. **Cs:** Stohler helyett Trinchero a szünetben, Nagy III helyett Török, Nagy L. helyett Tóth A. a 67. percben. **G:** Fazekas a 43. percben.

498. Franciaország 1:0 (1:0). Budapest, Népstadion, május 22, 10 000 néző. **V:** Wöhrer (osztrák). **M:** Gujdár — Kereki, Kerekes, Bálint, Lukács — Nyilasi, Pintér, Csongrádi — Fazekas, Fekete, Magyar. **F:** Baratelli — Janvion, Rio, Tresor, Meynieu — Platini, Larqué, Guillon — Emon, Pintenat, Sarramagna. **Cs:** Kereki helyett Török, Nyilasi helyett Nagy II, Pintér helyett Tóth A., valamennyi a szünetben, Guillon helyett Curbello az 50. percben, Lukács helyett Kántor a 71. percben, Emon helyett Six a 74. percben. **G:** Fekete a 46. percben.

499. Szovjetunió 1:1 (1:0). Budapest, Népstadion, május 26, 15 000 néző. **V:** Makszimovics (jugoszláv). **M:** Rothermel — Török, Kerekes, Bálint, Lukács — Nyilasi, Csongrádi, Pintér — Fazekas, Fekete, Magyar. **Sz:** Asztapovszkij — Szauh, Fomenko, Zvjagincev, Resko — Minyajev, Muntyan, Burjak — Nazarenko — Blohin, Onyiscsenko. **Cs:** Csongrádi helyet Nagy II az 58. percben, Burjak helyett Troskin az 58. percben, Magyar helyett Izsó a 77. percben. **G:** Fekete a 10. percben, Nazarenko a 77. percben.

500. Ausztria 2:0 (1:0). Budapest, Népstadion, június 12. 20 000 néző. **V.:** Taylor (angol). **M.:** Kovács L. — Török, Bálint, Rab, Lukács — Nyilasi, Ebedli, Pintér — Pusztai, Fazekas, Magyar. **A.:** F. Koncilia — Sara, Horvath, Pezzey, Weber — Prohaska, Schwarz, P. Koncilia — Haider, Pirkner, Krankl. **Cs.:** P. Koncilia helyett Daxbacher az 50. percben, Pusztai helyett Fekete a 62. percben, F. Koncilia helyett Fleischmann a 65. percben, Magyar helyett Váradi a 66. percben, Haider helyett Cerny a 67. percben, Török helyett Kereki és Rab helyett Csongrádi a 84. percben. **G.:** Magyar a 35. percben, Váradi 11-esből a 75. percben.

Ki hányadszor szerepelt az osztrákok elleni csapatból az országos válogatottban: 52: Fazekas; 39: Bálint; 16: Török; 13: Pintér; 11: Fekete, Váradi; 10: Nyilasi; 8: Kovács L., Magyar; 7: Lukács, Rab; 6: Csongrádi; 5: Pusztai; 4: Kereki; 3: Ebedli.

Itt említjük meg, hogy a különszámunkban sajtóhiba volt: az első mérkőzésen nem Sípos, hanem Bádonyi volt a kapus.

Jugoszláv párharc Hollandiában

Meghökkentő, sőt megtévesztő lehet a cím. Az olvasó joggal kérdezheti — nincs itt valami tévedés, hogyan kerül a csizma az asztalra? Pedig a cím pontos, mert várhatóan valós párharcról szól, amely Hollandiában megy majd végbe és két jugoszláv áll szemben egymással. Nevük: *Tomiszlav Ivics*, illetőleg *Vujadin Boskov*, foglalkozásuk: labdarúgóedző.

A nálunk talán kevésbé ismert Ivics az egyik legképzettebb és legsikeresebb jugoszláv tréner. Több mint egy évtizede tevékenykedik a *Hajduk* csapatánál és kitűnő együttest kovácsolt össze az évek során. Ivics irányítása alatt a splitiek mindig az élvonalban foglaltak helyet, nyertek bajnokságot és elhódították a jugoszláv kupát is. A nagyszerű eredményekre felfigyeltek külföldön és Ivicset szinte elárasztották különböző ajánlatokkal. A mester azonban eddig minden alkalommal nemet mondott, most viszont elfogadott egy ajánlatot — az *Ajax Amsterdam*ét. A holland klub — mint ismert — *Kovács István* távozása óta keresi az „igazit", hiszen a csapat hosszabb ideje már csak árnyéka önmagának a nemzetközi porondon. „Mindent megteszünk, hogy az Ajax ismét régi fényében tündököljön" — nyilatkozott nemrégiben a klub elnöke és röviddel ezután hozták nyilvánosságra Ivics szerződtetését. Az új edzőtől nem kevesebbet várnak, mint azt, hogy hamar rendbe hozza a csapat szénáját és az újjászervezett együttest visszavezesse az élre.

„Lehet, hogy így lesz, ha csak egy honfitársa meg nem akadályozza ebben" — vélekednek elég sokan. E vélemény egy tényen alapul — a tulipánok országában működő volt neves jugoszláv válogatott, Vujadin Boskov csapatot cserélt. A *Vojvodina* hajdani mestere már régebben edzősködik Hollandiában a *Den Haag*nál. Nemrégiben Boskov a ranglistán jóval előbbre álló, a bajnoki címért mindig versenyben levő *Feyenoord* gárdájának irányítását vállalta el az új idénytől. „Ismét vetélytársak lettünk, de most nem otthon" — mondotta Boskov.

Couecou csúcsa

Nevezetes, egyben rettegett figurája a francia labdarúgásnak a *Girondins Bordeaux* középcsatára. *Nicolas Couecou* tízéves játékospályafutása alatt kivívta magának a „méregzsák" nem éppen megtisztelő titulusát és ezt jól tudják nemcsak játékostársai, hanem a síp mesterei is.

Az ellenfelek e tény ismeretében esetenként mindent elkövetnek, hogy felidegesítsék a bordeauxiak középcsatárát. Csupán néhány „kedves" szó és bizonyos, hogy Couecou elveszti a fejét és olyan szabálytalanságot követ el, amelyet a játékvezető nem hagyhat megtorlás nélkül. Így érthető, hogy a center lassan már nyugodtan elvállalhatná a legtöbbször kiállított játékosok esetleges klubjának elnöki tisztét is.

Az új csúcsot Couecou az *Olympique Nice* elleni kupatalálkozón állította fel. Ezen a mérkőzésen a 69. percben kényszerült végleg — nem önakaratából — elhagyni a zöld gyepet. Az időpont első olvasásra nem mond semmit, annál inkább az a tagadhatatlan tény, hogy történetünk hőse nem mindennapi körülmények között jutott a kiállítás sorsára.

E találkozón a cserepadon ült és csak a második félidő közepén került sor játékára. A csere pillanata éppen a 69. perc volt. Couecou bement a pályára és — anélkül, hogy a labdához ért volna — a játékvezető háta mögött állon vágta az ellenfél egyik játékosát, aki történetesen aznap csapata legjobbjának bizonyult!

A bordeauxi csatárt azonban most az egyszer tényleg üldözte a balszerencse. Igaz ugyan, hogy a játékvezető nem láthatta az esetet, annál inkább viszont az egyik partjelző, aki mindjárt magához hívta sűrű zászlólengetéssel bírótársát.

Az ítélet nem is lehetett vitás — Couecou mehetett azonnal az öltözőbe. A ritka eset kapcsán még a tréfálkozásra mindig hajlamos francia sportsajtó is keményebb hangot üt meg. Nem méltányolják ezúttal a vitán felüli új rekordot, hanem példás büntetést követelnek!

A XXIX. UEFA Torna jegyzőkönyve

A-csoport:

Wales—Jugoszlávia 2:1. Magyarország—Olaszország 2:1. Olaszország—Jugoszlávia 2:1. Magyarország—Wales 1:0. Jugoszlávia—Magyarország 4:3. Wales—Olaszország 1:0.

1.	Magyarország	4 pont	(6—5)
2.	Wales	4 pont	(3—2)
3.	Jugoszlávia	2 pont	(6—7)
4.	Olaszország	2 pont	(3—4)

B-csoport:

Spanyolország—Törökország 2:0. Izland—Svájc 0:0. Törökország—Izland 0:0. Spanyolország—Svájc 0:0. Törökország—Svájc 1:0. Spanyolország—Izland 3:0.

1.	Spanyolország	5 pont	(5—0)
2.	Svájc	4 pont	(1—0)
3.	Izland	2 pont	(0—3)
4.	Törökország	1 pont	(0—3)

C-csoport:

Franciaország—Csehszlovákia 2:1. NSZK—Finnország 2:1. Franciaország—NSZK 3:0. Csehszlovákia—Finnország 1:0. Franciaország—Finnország 0:0. NSZK—Csehszlovákia 3:2.

1.	Franciaország	5 pont	(5—1)
2.	NSZK	4 pont	(5—6)
3.	Csehszlovákia	2 pont	(4—5)
4.	Finnország	1 pont	(1—3)

D-csoport:

Szovjetunió—Hollandia 3:0. Dánia—Észak-Írország 5:3, Hollandia—Észak-Írország 3:0. Szovjetunió—Dánia 3:0. Dánia—Hollandia 3:1. Szovjetunió—Észak-Írország 2:0.

1.	Szovjetunió	6 pont	(8—0)
2.	Dánia	4 pont	(9—6)
3.	Hollandia	2 pont	(4—7)
4.	É.-Írország	0 pont	(3—10)

Elődöntő:

Szovjetunió—Spanyolország 3:0 (1:0)
Magyarország—Franciaország 1:1 (1:0) 11-es rúgásokkal 4:2 Magyarország javára.

A 3. helyért

Spanyolország—Franciaország 3:0 (1:0).

A döntő:

Szovjetunió—Magyarország 1:0 (1:0).

A XXIX. UEFA-torna végeredménye:

1. Szovjetunió (1966 és 1967 után harmadszor első)
2. Magyarország (először lett ezüstérmes)
3. Spanyolország (első alkalommal végzett a 3. helyen)
4. Franciaország (harmadszor a negyedik helyen 1967 és 1970 után)

Vasas—Bp. Honvéd 3:0. Müller fejessel érte el a második gólt (MTI Foto)

Ferencváros—MTK-VM 3:1. Szabó nyesett szabadrúgás gólja. Ez jelentette a végeredményt (MTI Foto, Petrovics L. felv.)

MTK-VM—Diósgyőr 4:0. Kunszt lő és — 3:0 (MTI Foto)

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre.** Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103. **Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat.** Felelős kiadó: **Dr. Petrus György** igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI 1900 Budapest, József nádor tér 1.). Közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI MNB 215—96—162 pénzforgalmi jelzőszámra. **Egyes szám ára: 4 forint. Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint**

INDEX: 25 501

Megjelenik minden hónap 20-a táján
76.5076 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: **Janka Gyula** igazgató

LABDARÚGÁS

1975—76, A 2. HELYEZETT:

VIDEOTON

Karsai, csapatkapitány

Balról: Kovács J., Nagy III, Végh, Baranyi, Fejes

Balról: Czeczeli, Kovács J., Csongrádi, Nagy II, Wollek

Balról: Májer, Szalmásy, Hartyányi, Garamvölgyi, Szabó (MTI Foto, Németh Ferenc felv.)

